

IMMACULATA

3/2009

č. 103

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Květen** – Aby se růžencová modlitba stala dialogem lásky a vyjádřením důvěry ke Kristu.
- Červen** – Aby Eucharistie – chléb života – otevírala naše oči na „nové nebe a novou zemi“, kde není pláč ani smrt.
- Červenec** – Aby plodem odevzdání se Tobě, Maria, byla co největší chvála Boží a projevovala se skutky lásky k bližním.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

Pán Ježíš říká svým učedníkům: „*Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic*“ (Jan 15, 5). A na jiném místě: „*Až přijde Přímluvec, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví*“ (Jan 15, 26).

Tato dvě místa z Evangelia mají společného jmenovatele, kterým je Duch Svatý. Je to on, životodárná míza, kdo udržuje spojení ratolestí s vinným kmenem, a je to on, kdo vydává svědectví o prostředníku mezi Bohem a lidmi. Pouze v jeho moci jsme schopni přinášet plody dobrých skutků a být svědky naděje nepomíjejícího života v plnosti. Výsledkem jeho působení v nás je naše posvěcení.

Prvním člověkem, který spojil svůj život s Ježíšem – pravým vinným kmenem, byla Matka Boží Panna Maria. V síle Ducha Svatého ztotožnila svůj život s Božími záměry, Duch ji posvětil a plodem jejího života se stal Boží Syn, o němž vydávala pokorně svědectví. Můžeme ji proto nazývat Snoubenkou Ducha Svatého.

Prosme spolu s ní, aby Duch Svatý posvěcoval i nás, abychom oplývali záslužnými skutky a uměli se dělit o naději života věčného.

br. Bohdan

Pozdravení ctností

Buď zdráva, královno – moudrosti,

Pán ať tě chrání spolu s tvou sestrou, svatou a čistou prostotou.

Paní svatá chudobo,

Pán ať tě chrání spolu s tvou sestrou, svatou pokorou.

Paní svatá láska,

Pán ať tě chrání spolu s tvou sestrou, svatou poslušností.

Přesvaté ctnosti,

vás všechny ať chrání Pán, od něhož pocházíte a z něhož vycházíte.

Není vůbec žádný člověk na celém světě,

který by jednu z vás mohl mít, aniž by předtím nezemřel.

Kdo má jednu a ostatní neuráží, má všechny.

A kdo uráží jednu, nemá žádnou a uráží všechny.

A každá z nich potírá neřesti a hříchy.

Svatá moudrost potírá satana a všechny jeho zlomyslnosti.

Čistá a svatá prostota potírá

všechnu moudrost tohoto světa a moudrost těla.

Svatá chudoba potírá chtivost a lakomství a starosti tohoto světa.

Svatá pokora potírá pýchu a všechny lidi,

kteří jsou ve světě, a podobně i všechno, co je ve světě.

Svatá láska potírá všechna ďábelská a tělesná pokušení

a všechn tělesný strach.

Svatá poslušnost potírá všechnu tělesnou a žádostivou vlastní vůli

a drží své tělo umrtvené k poslušnosti ducha

a k poslušnosti svého bratra,

a [kdo ji má], je poddán a podřízen všem lidem,

kteří jsou na světě,

a dokonce nejen lidem,

ale také všem zvířatům a šelmám,

aby s ním mohli dělat, cokoliv budou chtít,

nakolik jim to bude shůry dáno od Pána.

sv. František z Assisi

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (15)

Putování bez odpočinku

Generální kapitula vložila Antonínovi na bedra přetěžké břímě, když jej zvolila za provinciála kraje Romagna, pod jehož správu spadala značná část severní Itálie.

Za úmorných letních dnů byl ustavičně na cestách, vizituje kláštery svého rozlehlého kraje a upevňuje v nich ducha vpravdě františkánského.

Mladým řádem tehdy otřásaly těžké vnitřní boje o ideál svaté chudoby. Ve všech provinciích se projevil zhoubný rozkol. Kamkoli Antonín přišel, do Rimini, Ravenny, Aquileje, ve všech kláštrech se s rozhořčenými vášněmi diskutovalo. Jedni hlásali absolutní chudobu svého Zakladatele a žárlivě střežili bezpodmínečnou nemajetnost, jiní se domnívali, že by měnili nejisté žití z almužny s určitým zabezpečením a zárukou. K tomu se našli i tací, kteří táhli světem jako skuteční dobrodruzi, či lépe vagabundi, považující zahálku za způsob života milý Bohu.

V houští u cesty do Trevisa natrefil Antonín na dva takové exempláře darmošlapů.

„Kam jdete, bratři?“ zeptal se.

„Kamkoli a nikam!“ odpověděl bratr Mauricius, jehož břicho se jen nerado podvolovalo utažení do františkánského provazu.

„Řídíme se Duchem Svatým a vůni špeku škvařícího se na pánvi!“ rozesmál se bratr Enzoio s dvojitou bradou a vyplivl pecku ze švestky.

„A co jinak ještě děláte?“

„Chválíme Boha, který káže slunci svítit a který stvořil pro naše bratry prasátka nebo chutné škvarečky!“ mnil starší dobrosrdečně.

„Věru náramné labužníky slaniny nezapřete!“ zaduněl smíchem Antonín.

„Hoho!“ bránil se Enzoio. „Jsmo opravdoví synové otce Františka, který nás naučil, jak se najíst, aniž bychom seli nebo sklízeli.“

„Na každý pád jsme lepší menší bratři než ty,“ smál se potutelně Mauricius, „protože vidím, že držíš v ruce knihu. To je tvá vlastní, podivný františkáne?“

„Patří všem stejně, a jestli chcete, dám vám ji!“

„Bože chraň!“ protestoval mladší dotčeně.

„I vzdělání je bohatství, které se nehodí k našemu ideálu chudoby.“

„Ale protloukat se světem jako zloději, to je podle vás ideál chudoby určitě, že!“

„Náš otec František nejednal jinak!“ mnil Enzoio.

„Tak, myslíte? Zřejmě jste zapoměli, že se živil pílí svých rukou, že pečoval o nemocné a líbal rány malomocných a mluvil o tom, že darmošlapy vyvrhne Bůh ze svých úst.“

„Běž, stáváš se nepříjemným a bezcitným, bratře!“ vrčel stařec. „Patrně jsi příliš studoval, a proto špatně Františkovi rozumíš, věda totiž zatemňuje mysl. Pravý františkánský duch se teď najde jen u bratří putujících, a ne v konventech, kde se poznenáhlu začínají zařizovat do vši pohodlnosti a vedou nádherný život.“

„Víš, jak náš Otec tobě podobného nazýval?“

„No, jakpak?“

„Bratr Moucha!“ odpověděl s hořkostí Antonín. „Neboť jako dotěrné mouchy poletujete po celém kraji, létáte od misky k misce a žádný užitek z vás není, jen špinavé stopy!“

„Nemůžeš být menší bratr, když se tak obhrouble vyjadřuješ!“ mrzel se Enzoio a obrátil se k nepohodlnému karateli zády.

„Kdo jsi vůbec, že se tolik nad nás vynášíš?“ zeptal se uraženým tónem starší z nich.

„Když to chcete vědět, jsem provinciál kraje Romagna!“ odpověděl Antonín. „A zakázku každému klášteru svého kraje přijímat podobně vám; ačkoli nosíte šat našeho Otce, jste pakáz a František by z vás tu vaši lenost vyhnal klackem.“

S pusou dokořán ulpěli oba darmošlapové pohledem na knězi, který se od nich odvrátil a šel s těžkým srdcem dál svou cestou. Můj Bože, kam jsme to jen dospěli, když se takoví povaleči pokládají za skutečné učedníky Františka! Ze své lenivosti a nevzdělanosti si učinili ctnost. Ale rovněž i v kláštrech bylo možné najít takové, kteří

Antonína podezřívají z odklonu od ideálu chudoby jen proto, že viděli v jeho rukách knížku. Jak by ale měl dát řád světu novou tvář v boji proti herezi a pověrám, kdyby se vzdělání a studium zanedbávalo?

Stejně si Antonín musel přiznat, že v mnoha klášterech již dávný ideál chudoby pomalu zanikal. Leckde se menší bratři zařídili pohodlně a nežili ze dne na den.

Když dorazil do Trevisa, otec kvardián jej velmi srdečně přivítal. Provinciálovi, který se právě objevil při večeři u stolu, málem oči vypadly, když našel bohatě prostřenou tabuli. Bratři vedli evidentně velmi snadný život s dobrým jídlem a pitím, co hrdlo ráčí. Nespali už na slaměných rohožích jako dřív, ale na měkkých lůžkách; také jinak nechyběl rozmanitý přepych, z něhož by byl chudý bratr František dozajista zděšen.

„Jsem zde u prelátů, nebo u menších bratří?“ zeptal se rozhořčeně otce kvardiána.

„Nevím, co tím chceš říct, otče provinciále,“ odpověděl tázaný. „Kláštéry nemohou už dál existovat v naprosté chudobě našeho Zakladatele. Také jsme lidé a potřebujeme stůl a lože tak dobré jako měšťané a prelátí.“

„To vás naučil kdo?“ vyzvídal Antonín s posmušilou tváří.

„Eliáš z Kortony, důvěrník a pokračovatel našeho Otce sám poznal, že řád nemůže existovat, nezmiříme-li přehnaný ideál chudoby.“

Antonín mlčel. Sám věděl, že generální ministr velmi slevil z původních nároků na chudobu řádu, že dobře hodoval, nechával se obsluhovat. Jak však měl Antonín kláštéry své provincie reformovat, jestliže nejvyšší autorita církve dávala takový příklad?

Přece neustával kázat ve všech konventech pravou chudobu a dbát na její přísné dodržování. Jak byl potěšen, když při své vizitaci našel klášterík, v němž žili bratři v pravé radosti srdce a zbožné chudobě! On sám založil v Terstu, Gorici a jiných místech nové konventy, v nichž byl duch Chudičkého z Assisi pěstován s osvícenou horlivostí.

Kromě mnoha povinností a hodně starostí si provinciál našel také čas kázat ve městech Itálie a vést lidi ke smíření se s Bohem. Všude viděl lid vtažený do rozličných stranických půtek tehdejších dnů. Guelfové válčili s ghibellini, přívrženci papeže

se stoupenci císaře, šlechta s měšťanstvem, vlivní s nemajetnými, jeden šlechtický rod proti druhému. V žádném jiném městě však nezuřil boj stran s takovými vášněmi jako ve Florencii. Kvůli zrůseným zásnubám vedli Donati, Buondelmonti, Amidei a Uberti krvavé hádky. Šlechtici učinili ze svých paláců opevněné hrady; skryli se ve věžích a tvrzích, nesouce odtamtud do města požár a smrt.

Celá Florencie byla rozdělena na dva nepřátelské tábory. Divoká vojska žoldnérů běhala v noci po spících ulicích, přepadávající domy protivníka svého pána, rabující, pustošící, zabíjející a nechávající za sebou domy v plamenech. Za bílého dne se na náměstích odehrávaly regulérní bitky. Kopí, meče a sekery měly krvavou žeň. Ani v kostele si nikdo nemohl být jist životem; nejeden šlechtic padl uprostřed mše na podlahu, probodnut dýkou.

S léty se zapomnělo, proč se vlastně válčilo, zůstala jen stejná nenávisť. Měšťané napodobovali příklad šlechty. Samy cechy, které se rozdělovaly na vyšší a nižší, bojovaly navzájem – kováři, tkalci, ševci a kameníci soupeřili s prodáváči sukna a hedvábí, s obchodníky a kupci.

Jedině lichváři uzavírali kvůli všeobecným rozeprím, které nechávaly zchudnout měšťany a šlechtice, dobré obchody. Měli ve svých drápech obě strany, vymáhali za své půjčky třicet procent úroků a připravovali své dlužníky o jejich poslední majetek. Kdo nemohl zaplatit, upadl i se ženou a dětmi do skutečné poroby.

Taková byla Florencie, když tam Antonín dorazil. V katedrále i na náměstí Santa Croce mocně kázal. Příklad Florencii ke Kristově kříži na Golgotě, neboť se ocitá znovu mezi lotry a zločinci.

„Jak můžeš obstát, nešťastné město, v očích svého Spasitele? Přece pro to, aby nám přinesl pokoj, podvolil se krutému trestu. Jeho ranami jsme se uzdravili. Aby daroval pokoj, nechal si ruce i nohy provrtat, probodnout své srdce. Ty však, Florencie, proléváš Božskou Krev, ne jako zdroj požehnání, ale jako plamen pomsty, který tě zničí, nerozpoznáš-li, co slouží k tvému pokoji. Pod ukřížovanými pažemi našeho Spasitele dobýváš města a zabíjíš ty, které on svou smrtí vykoupil. Před jeho vševídecím očima běsníš v nesmyslné nenávisti a nešetříš životy nevinných. Tváříš se, že našemu Pánu, potupenému a trním korunovanému Mistrovi, se unášíš pošetilou pýchou, chválíš krev,

kteřá proudí tvými žilami, pohrdáš svým bratrem, který je Bohu milý jako vlastní dítě!

Ó, vy ubozí Florentané! Vaše pýcha vás zaslepila! Pozlátko dábelského mamonu vás oslnilo! Pro pýchu, pro peníze loupíte, kradete, lichváříte a zabijíte a vaše město se stalo hnízdem démonů. Tam, kde byste mohli mít rajskou zahradu pokoje, vytváříte sami sobě peklo.

...Florencie! Město starobylé, nádherné! Kéž bys ještě dnes pochopila, co ti může přispět k pokoji! Jak se chceš usmířit s Bohem, jestliže se tvé děti neusmíří samy mezi sebou? Pohleď, Pán si uvolňuje přibité ruce! Rozhodni, zda tě má blahoslavit, nebo proklít!

...Florencie! Florencie! Navrať se ke svému Pánu Bohu! "

Velmi často se dalo z tváří placených žoldnůů číst, že nepohodlnému hlasateli pravdy uzamknou ústa násilím. Ani na chvíli si nemohl být jist životem. Neukázněnou divokou smečku brzdila však přece jen špetka bázně ze svěťce.

Konečně nadešla chvíle, kdy před oltářem v katedrále podal ruku ghibellin Uberti guelfovi Buondelmontimu a mistři cechů se spolu usmířili.

Naverbovaní vojáci opustili město.

Antonín učinil přítrž nesvárům trvajícím desítky let. Ve Florencii zavládl pokoj.

Nicméně v rušném městě plném hluku dolehl na Antonína hluboký stesk po tichu a samotě. Jakmile si rozhádané strany z Florencie potřásly pravicí na usmířenou, putoval do toskánských hor. Zdolal onen štít, kde se náš Pán ukázal kdysi Františkovi a kde vtiskl na jeho ruce a nohy svatá stigmata.

Bratři v klášteřiku na hoře Alverně jej přijali s převelikou radostí.

„Zůstaň u nás, otče, a mluv k našim duším!“ prosil kvardián pokorně. Leč Antonín zavrtěl hlavou a odpověděl:

„Moji drazí bratři, nepřišel jsem mluvit, ale mlčet. Bůh promluví k mé duši a je opravdu zapotřebí, abych jeho hlasu naslouchal, protože den, kdy mě Pán povolá před svůj soud, už není daleko.“

„Máš ledva třicet let, a mluvíš o smrti?“ divil se kvardián.

„Vím, že mi bude dopřán jen nedlouhý čas,“ tvrdil Antonín. „Proto vás prosím, milí bratři, poskytněte mi klid, který má duše hledá!“

„Samozřejmě! Pokud toužíš po samotě, dáme ti jako útočiště jeskyni, v níž žil náš otec František, když se mu zjevil Pán.“

„Ne, bratři, tu ne!“ zaprotestoval z pokory. „Nejsem hoden složit hlavu tam, kde se modlil svěťec.“

Tedy mu řeholníci ukázali jinou skalní jeskyni, která se nacházela těsně vedle té Zakladatelovy. Uprostřed posvátného klidu trávil mnoho dní a nocí pokáním, rozjímáním a modlitbou. Jeho srdce se naplnilo nevýslovnou blažeností. Cítil sladkou blízkost Spasitele a všechny své myšlenky, touhy a pocity přeléval do pramene Věčné Lásky.

Menší bratři jej zásobovali jídlem a pitím, ale Antonín ochutnával jen málo z občerstvení, které mu tak rádi poskytovali: prahl už jen po chlebu nebeské útěchy.

V prvních jarních dnech r. 1229 ještě slunce málo hřálo a za nocí se po horách proháněl ledový víchr. Antonín přesto necítil vůbec ani zimu, ani mráz; rozmlouval-li totiž s Bohem, hořelo jeho srdce nepopsatelným ohněm, podobně jako učedníkům, kterým se Zmrtvýchvstalý zjevil na cestě do Emauz.

Hora Alverna – to byl jeho Tábor, kde mu Pán ukázal svou tvář a odkryl hloubku svého zraněného

srdce. Dva týdny Antonín setrval v nábožném tichu. Jednoho dne ale, hned za ranního rozbřesku, vyšel ze své jeskyně a zrakem bloudil po širé zemi, která mu v záři probouzející se přírody ležela u nohou. Zezdola jej volala bída lidí, kteří čekali na slovo Boží jako mladé osení na teplé sluneční paprsky.

Nastávala postní doba, v níž se Antonín měl ujmout opět kázání ve Florencii.

„Zůstávejte s Pánem Bohem, bratři moji!“ loučil se jistého dne s řeholníky. „Modlete se za mě; neboť má cesta mě vede do údolí lidských bolestí, než mne Pán povolá k sobě na poslední vrchol. Mějte Boha před očima své duše a milujte chudobu, jakou nám Pán daroval.“

Ještě jednou pozdvihl žehnající paže nad malou řeholní společnost, nad horu Alverna, která se mu stala tak drahou, a daleké okolí u jeho nohou. Pak teprve sešel dolů.

V Arezu, městě v údolí Chiary, kázal proti katarům, kteří lid balamutili svým falešným učením. Poté se vydal na cestu do Florencie. Po celou postní dobu zůstal v tomto lidnatém městě a dojímal všechny působivými kázáními o utrpení našeho Pána.

Světlo zažehnuté na hoře Alverně vnášel do potměných uliček, a usmířiv lidi mezi sebou, smířoval je nyní s Věčným Soudcem.

Po Velikonocích se přesunul do Milána, který byl podobně jako Florencie rozerván šarvátkami mezi guelfy a ghibelliny. Pokoj navracel nepokojným, přinášel útěchu všem utiskovaným a Boží světlo těm, které zaslepily bludy.

Ve Vercelli vizitoval klášter menších bratří a navštívil svého starého učitele Tomáše ze Sv. Viktora, který povýšil na čestný úřad opata augustiniánů. Staříčkový profesor jej přivítal s velkou radostí.

„Hodně jsem o tobě slyšel, bratře Antoníne,“ řekl dojatě. „Jak jsi šťastný, pro Boží království toho můžeš udělat tolik! Jak ubohý je můj život

ve srovnání s tvým! Nehleď na to, že je na sklonku, zatímco tvůj sotva začal!“

„Ba ne!“ odporoval Antonín. „Vím, že umřu před tebou. Až nadejde má hodina, dám ti vědět, aby ses modlil za mou ubohou duši.“

Ve Varese a Cremoně Antonín kázal s takovým úspěchem, že tamní občané minoritům vybudovali z vděčnosti klášter a mnoho dobře situovaných mladíků ze šlechtických rodů z obou těchto měst se zřeklo všeho svého majetku a přijalo z rukou provinciála šat chudoby.

K více než třiceti tisícům posluchačů hovořil na náměstí v Bresci a svým plamenným slovem přiměl strany, které mezi sebou urputně soupeřily, uzavřít příměří.

Ve Veroně padla na apoštolského poutníka hluboká sklíčenost. Ukrutný Ezzelin da Romagna, nejmocnější přívrženeц císaře v Lombardii, se zmocnil města a jako despota nastolil doslova krutovládu.

„Všechna vězení jsou přeplněna jeho nepřáteli,“ svěřili se mu menší bratři z veronského kláštera. Bez péče hynou v žalářích, jsou trýzněni hladem, žízni, vedrem i hmyzem. Více než dvacet nešťastníků denně umírá. Tyran jim nedopřává ani křesťanský pohřeb a hází jejich těla do Adiže. Ještě do města přivolá mor.“

„Tmou se rozléhá křik mučených vězňů! Ten ďábel nemá slitování ani s dětmi svých protivníků. Prikázal vypíchnout jim jejich nevinné, blančité oči.“

„Všude slídí jeho špioni. Nikde není bezpečno před zradou a za noci lidi plné strachu poleká i seběmenší šelest, jelikož se obávají surového zatčení. V pekle to nemůže být horší než v našem nešťastném městě.“

„Uděláš nejlíp, když nebudeš ve Veroně dál kázat,“ poradil mu biskup. „Tyran by v tom viděl

jen novou provokací a mnozí chudí lidé by padli za obět jeho msty.“

Antonín opustil město v hlubokém pohnutí. Přes Trident, kde navštívili bratry františkány, vandroval do Udine v zemi Friuli. Ale tam jeho apoštolská cesta skončila bolestně. Pobouřená lůza jej napadla na ulici, hodila do bláta a ztloukla.

V klášteře Arcella před městskými branami do Padovy hledal odpočinek od trápení těžké cesty. V tichu chudé cely rozmlouvala jeho duše s Bohem.

Řeholníci tohoto malého konventu, zcela naplněného duchem svatého Františka, mu poskytovali velkou útěchu. Nade všechny milý mu byl Lukáš Belludi, jeho věrný žák a společník, kterého zde opět našel. Vysvěcen na kněze se vrátil do rodného města.

Nikdo neznal srdce sluhy Božího lépe než on.

Jejich duše spojovalo pouto hluboké duchovní spřízněnosti.

Za večerního ticha trávil Antonín rád chvíle se svým oblíbeným učedníkem sedě na obrubní klášterní studny na dvoře, kde mu svěřoval své nejnítěrnější myšlenky nebo mlčky hleděl vzhůru k vycházejícím hvězdám.

Zdraví Antonína bylo podlomené. Když jej chátara z Udiny vlekla blátem a kopalá, pohmoždila mu ledviny, které jej stále více bolely a začaly mu vypovídat službu.

Přece Antonín ani v Padově nezhálel. Otec kněze Belludiho vystavěl bratřím ve městě klášter Santa Maria. Každou neděli a svátek mival

Antonín v tomto kostele kázání k lidu, který se sem seběhl ze všech stran města. Záhy kostelík nemohl pojmut všechny věřící, Boží dům už nestačil a bylo třeba vystavět kazatelnu před jeho branami pod širým nebem.

Často bylo rozlehlé náměstí zaplněno od časných ranních hodin hustým davem, kam oko pohlédlo, který přišel z daleka a trpělivě čekal až do večera, kdy se objevil silný hrdina Boží, aby za svitu pochodní hlásal Slovo života jako jeden z proroků Starého zákona.

Všichni se sešli, aby jej slyšeli: biskup se svým duchovenstvem, kupci a řemeslníci, lichváři a nevěstky, vznešené dámy, šlechtetní pánové, zatoulaní vojáci, a nikdo se nevrátil domů, aniž by nebyl zasažen do nejhlubšího nitra.

Ženy se k němu draly, ustříhávaly si kousky jeho hábitu, aby si je uchovaly na památku jako vzácné relikvie.

Nakonec byl Antonín nucen se obklopit řádnou osobní stráží, která mu bezpečně klestila cestu uprostřed davu. Celé dny trávil ve zpovědnici, smiřuje hříšníky s Bohem, dopřáváje si jen krátkého odpočinku a jen všeho nejnítěrnějšího k jídlu a pití na posilněnou, pokud na něj lidé v kostele toužebně čekali.

Tam, kde přicházel hledat ticho a odpočinek, nalezl pole práce neobdělané a náročné tak, že býval často na pokraji sil, přičemž se jeho zdravotní obtíže stále více stupňovaly.

*z německého originálu Der Gottesrufer von Padua
přeložila Milada Prchalová*

ŘÁD BRATŘÍ MINORITŮ PŘIJÍMÁ NOVÉ KANDIDÁTY

Informace:

P. Bogdan Sikora

Tel.: 542 215 600

E-mail: provincilat@minorite.cz

<http://minorite.cz>

POSVĚCENÍ

„Cílem Rytířstva Neposkvrněné je: usilovat o obrácení... a posvěcení všech... Rytířstvo Neposkvrněné se neomezuje jen na úsilí o obrácení, jde ještě dál, vychovává člověka až k úplnému završení jeho charakteru... směřuje totiž k posvěcení všech“ (Spisy, 1228).

Obrácení představuje první etapu, která vede člověka ke spáse. Jeho podstatou je změna smýšlení a jednání. Tato etapa je nezbytná, ale křesťan by se na ní neměl zastavit. Obrácený by měl zbytek života věnovat tomu, aby dosáhl cíle, pro nějž ho Bůh povolal k životu.

ÚSILÍ O SVATOST

Cílem člověka je věčná spása. Spásu však můžeme získat pouze dokonalým životem. Úsilí o takový život bylo pro sv. Maxmiliána cestou ke svatosti. Slovem „posvěcení“ mínil svatost, snahu o ni. Na začátku svých osobních „směrnic pro život“ napsal: „Musím být svatým, a to co největším“ (Spisy, 850).

Takev příkaz se může jevit jako přehnaná ambice. On však doslovně chápal Boží výzvu z knihy Leviticus (Čtvrtá kniha Mojžíšova), kterou lidem připomíná sv. Petr: „...ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: ‘Svatí buďte, neboť já jsem svatý.’“ Maxmilián ze zmiňované knihy Leviticus jistě přejal i samotné sloveso „posvětit se“, čteme tam totiž: „Posvěte se a buďte svatí“ (Lv 20,7; srv. Lv 11,44).

V programu Rytířstva Neposkvrněné, jenž sv. Maxmilián napsal jako klerik, nešlo o obrácení a získání maximálního počtu členů, ale o přivedení největšího počtu lidí ke svatosti. Jako mladý kněz povzbuzoval svého bratra Alfonse: „Pro spásu a posvěcení vlastní duše a co největšího počtu ostatních budme připraveni trpět a pracovat, po smrti si odpočíneme“ (Spisy, 21).

Samozřejmě si uvědomoval, že dosažení svatosti je proces dlouhodobý a musí se stát programem celoživotním. Svému bratrovi, který mu popsal své vlastní touhy, odepsal: „Když splníš, co sis předsevzal, budeš brzy svatým. Ale je to cesta, která vede do nekonečna, takže ‘svatý ať se posvěcuje dál’ (Zj 22,11); a čím dál po této cestě kdo ujde, tím zřetelněji poznává, jak hodně dlouhou cestu

má ještě před sebou a jak malé je to, co dosud prošel ve srovnání s celkem. Čím rychleji běží, tím více poznává pomalost dosavadního pohybu“ (Spisy, 34).

POSVĚCENÍ JE ŽIVOT V LÁSCĚ

„Princip dokonalosti je v Boží lásce, ve spojení s Ním, ve zbožštění. Lásku projevujeme plněním Boží vůle. (...) Spolehnout se na Boží vůli a její plnění, zvláště ve věcech protichůdných smyslům a dokonce protichůdných omezenému a omylnému rozumu, rozpaluje naši lásku k Bohu. – Kříž je školou lásky“ (Spisy, 37).

Bůh stvořil člověka z lásky a očekává od něho lásku jako odpověď na tu svou. Změna smýšlení a jednání musí v životě člověka jít tak daleko, aby obrácený pochopil, že cíl svého života dosáhne jen tehdy, když bude v sobě rozvíjet lásku k Bohu, která ho uvede k plnému spojení s ním.

„Smyslem existence tvorstva, a především člověka, je láska k Bohu, Stvořiteli, Otci; láska stále větší, zbožštění, návrat k Bohu, od něhož člověk vyšel, sjednocení s Bohem, láska plodná.

Aby se naše láska k Otci stávala stále dokonalejší, nekonečně dokonalejší, je nám zjevena láska Syna, Ježíše, který – aby v lidských srdcích lásku zapálil – sestoupil na zem, zemřel na kříži a zůstal [uprostřed nás] v Eucharistii.

A aby se láska k Synu mocněji rozvíjela a taktó láska k Otci vroucněji hořela, pomáhá nám k tomu láska Ducha...“ (Spisy, 1192).

Abychom mohli milovat Boha, musíme nejprve poznat jeho lásku k nám. Tuto jeho lásku nám pomáhá poznat Boží Syn, který se stal člověkem, aby nám ukázal, jak velice nás Bůh miluje. Duch Svätý, který v nás působí – zvláštním způsobem od okamžiku křtu a také od chvíle našeho obrácení – nám nejen pomáhá poznat Boží lásku k nám, ale probouzí a rozvíjí v nás lásku k Bohu. On sám v nás miluje Boha a tuto lásku probouzí v našem srdci a rozumu.

Pravá láska k Bohu se projevuje také naší láskou k bližním, které chceme obdarovat největším dobrem, tedy ukázáním jim Boha a jeho lásky k nám, a také ukázáním cesty, která vede ke spojení s ním. „Když se oheň lásky roznítí, nemůže se sméstnat dovnitř srdce, ale proniká ven a zapaluje, pohlcuje srdce ostatních. Získává stále další duše...“ (Spisy, 1191).

P. Sotowski, OFMConv (RN 4/2009)

Mše svatá v Ammánu 10. května 2009

Papež ve Svaté zemi

V Ammánu se 10. května t.r. konala první mše svatá na otevřeném prostoru v arabském světě. Navíc křesťané, kterých jsou v Jordánsku asi 3 %, měli poprvé příležitost slavit mši svatou v neděli dopoledne. V muslimském Jordánsku je totiž neděle normálním pracovním dnem. Vláda proto vyhlásila mimořádné pracovní volno, aby umožnila křesťanům účast. První věřící sem začali přicházet již v půl páté ráno. Přestože se dovnitř vzhledem ke kapacitě 25 tisíc míst k sezení nedostali úplně všichni, přítomno jich nakonec bylo podle oficiálního odhadu kolem 30 tisíc. S arabským temperamentem a nadšením, které tu ostatně papeže provází již od jeho příjezdu, přivítali věřící v půl desáté dopoledne Benedikta XVI., jenž přijel na stadion ve známém papamobilu ze 7 kilometrů vzdálené nunciatury a objel nejprve celý atletický stadion.

Spolu s Benediktem XVI. koncebrovali všichni patriarchové Svaté země. Eucharistii v latinském ritu s použitím zejména arabštiny, angličtiny a latiny, pokud jde o samotnou bohoslužbu obětí, provázela liturgická hudba v podání sboru a orchestru řízeného muslimským dirigentem. Jednotlivé zpěvy odrážely tradice všech v Jordánsku přítomných ritů. Svatého otce nejprve v úvodu pozdravil anglicky a arabsky latinský patriarcha Jeruzaléma Fouad Twal.

Úvodním liturgickým pozdravem Božího lidu v arabštině zahájil Benedikt XVI. liturgii slova, která pak vyvrcholila evangeliem a homilií Svatého otce.

„Jako nástupce svatého Petra, jemuž Pán svěřil péči o své stáde (srov. Jan 21,15–17), jsem dlouho čekal na příležitost, kdy před vámi stanu jako svědek vzkříšeného Spasitele a povzbudím vás k vytrvalosti ve víře, naději a lásce, ve věrnosti starobylým tradicím a jedinečným dějinám křesťanského svědectví, které vás spojuje s dobou apoštolů. Zdejší katolické společenství je hluboce zasazeno těžkostmi a nejistotami, které jsou společné všem obyvatelům Blízkého východu. Nikdy nezapomeňte na onu velkou důstojnost, která vyplývá z vašeho křesťanského dědictví, a neztratíte nikdy

Mše svatá na stadionu v Ammánu

Foto: Karsten Koall | Getty Images

smysl pro láskyplnou solidaritu vůči všem svým bratřím a sestrám v církvi na celém světě.“

V Jordánsku se tuto neděli slavil Den modliteb za povolání. Papež se v souvislosti s tím obrátil přímo k mladým lidem: *„Vybízím dnes zde přítomný zástup mládeže, aby uvažovali nad tím, jak je Pán povolává, aby ho následovali a budovali jeho církev. Ať už skrze kněžskou službu, zasvěcený život nebo svátost manželství si Ježíš přeje, abyste naslouchali jeho hlasu a pracovali pro růst jeho království.“*

Benedikt XVI. se pak zastavil u tématu rodiny v souvislosti s Rokem rodiny, který na letošek vyhlásila katolická církev ve Svaté zemi.

„Během oslav letošního Roku rodiny přemýšlela církev v celé Svaté zemi o rodině jako o tajemství lásky, která dává život, tajemství, obsaženém v Božím plánu s jeho povoláním a posláním: vyzářovat božskou lásku, která je zdrojem a dovršením každé jiné lásky našeho života. Kež každá křesťanská rodina roste ve věrnosti svému vznešenému povolání být pravou školou modlitby, kde se děti učí upřímné lásce k Bohu, kde zrají v sebekázní a pozornosti k potřebám druhých a kde jsou utvářeni moudrostí plynoucí z víry, aby přispívali k budování spravedlivější, bratrské společnosti. Silné křesťanské rodiny zdejších zemí jsou velkým dědictvím předešlých generací. Kež jsou dnešní rodiny tomuto velkému dědictví věrné a nikdy jim nechybí hmotná ani morální podpora, kterou k uskutečnění své nezastupitelné role ve službách společnosti potřebují.“

Velkou pozornost papež věnoval důstojnosti, povolání a poslání ženy v Božím plánu:

„Jak musí být církev v těchto krajích věčná za svědectví trpělivosti, lásky a víry nesčetných křesťanských matek, řeholních sester, učitelek, lékařek a ošetřovatelek! Za kolik toho vaše společnost vděčí právě všem těm ženám, které různým způsobem věnovaly svůj život budování pokoje a šíření lásky! Již od prvních stránek Bible vidíme, jak se muži a ženy, stvoření k obrazu Božímu, vzájemně doplňují jako správci Božích darů a jeho spolupracovníci při předávání daru jak fyzického, tak duchovního života našemu světu. Tato Bohem darovaná důstojnost a role žen nebyla naneštěstí vždycky dostatečně chápána a doceněna. Církev a společnost ve svém celku si musí být vědoma toho, jak naléhavě potřebujeme to, co můj předchůdce papež Jan Pavel II. nazýval „prorocké charisma“ žen (srov. Mulieris dignitatem, 29) jako nositelek lásky, učitelek milosrdenství a tvůrkyň pokoje, šířitelék něhy a lidství ve světě, který často posuzuje hodnotu osoby podle chladných kritérií zisku a užitečnosti. Církev ve Svaté zemi může svým veřejným svědectvím úcty k ženám a obranou vrozené důstojnosti každé lidské osoby významně přispět k rozvoji kultury pravého lidství a k vytváření civilizace lásky.“

Potom Svatý otec s odvoláním na dnešní evangelium o dobrém pastýři, který dává za ovce svůj život, řekl:

„Odvaha Krista, našeho pastýře, kéž inspiruje a podporuje vaši každodenní snahu svědčit o křesťanské víře a uchovávat přítomnost církve ve změnách společenského tkaniva těchto starobylých zemí. Věrnost vašim křesťanským kořenům, věrnost poslání církve ve Svaté zemi po vás žádají zvláštní druh odvahy: odvalu k přesvědčení, zrozenému z osobní víry, a ne pouhé společenské konvence či rodinné tradice; odvalu vstupovat do dialogu a pracovat společně s ostatními křesťany ve službách evangelia a solidarity s chudými, utečenci a oběťmi hlubokých lidských tragédií; odvalu budovat nové mosty a umožnit tak plodné setkání národů různých náboženství a kultur, které obohatí společenské tkanivo. To také znamená svědčit o lásce, která nás inspiruje k ‘obětování’ vlastního života službou druhým, a tak odporovat způsobu myšlení těch, kteří ospravedlňují ‘odněmání’ nevinných životů.“

podle České sekce Vatikánského rozhlasu
<http://www.radiovaticana.cz>

foto: P. Paolo Cio / AP

foto: Karsten Koall / Getty Images

foto: Sami Saad / Reuters

foto: Muhammed Muheisen / AP

Papež a AIDS

Návštěva Svatého otce v naší zemi se blíží a lze očekávat, že někteří novináři opět vytáhnou jeho slova, která pronesl v Africe: „*Tuto tragédii [AIDS] totiž nelze překonat penězi, nelze ji vyřešit rozdáváním prezervativů. Tím naopak problémy narůstají.*“ Odsuzující mediální smrt byla jednoznačná – některé státy se vyjádřily odmítavě, někde se o odsouzení papežových slov pokusili, jako například v Belgii nebo v Evropském parlamentu, ale odsouzení nakonec neprošlo.

Je až ironické, že papeži upírají svobodu slova a volají po cenzuře právě ti největší liberálové a kazatelé svobod. Typické je, že když chybí argumenty, nahradí se síla pravdy silou hlasu, aby nikoho ani nenapadlo, že by na slovech papeže mohl být stín pravdy.

Neúprosná realita

Jaká je ale realita? Současné statistiky o šíření AIDS mluví zcela jasně: čím více prezervativů, tím více nemocných a naopak čím více pravé odpovědnosti – tedy věrnosti a předmanželské čistoty, tím nemocných méně. Jak je to možné, když prezervativy v jisté míře samozřejmě brání přenosu pohlavních nemocí? Míra selhání prezervativů (viz tabulka) kombinovaná s pocitem bezpečí mění chování lidí a stává se smrtícím koktejlem – jak expozice nakažených jasně demonstruje.

V roce 1987 bylo v Thajsku 112 případů AIDS, na Filipínách 135 případů. Thajsko se rozhodlo aplikovat stoprocentní kondomový program a ten se úspěšně realizoval. Na Filipínách se vláda rozhodla pro program propagující předmanželskou zdrženlivost a věrnost v manželství bez jakékoli propagace prezervativů. V roce 2003 bylo v Thajsku skoro 700 tisíc nakažených, zatímco na Filipínách to bylo méně než 2 tisíce případů. Populace na Filipínách je přitom o 30 % větší! Poměr nakažených osob je dnes 11 tisíc oproti 880 tisícům. Podobným případem jsou například Uganda nebo Zambie. Statistiky pocházejí z agentury UNAIDS (www.unaids.org), kterou zřídila OSN.

Počty nakažených AIDS/HIV

	Filipíny (82 mil.)	Thajsko (66 mil.)
1987	135	112
1999	1 005	755 000
2009	11 000	880 000

V roce 1991 nastartoval ministr zdravotnictví Thajska pan Viravedya tzv. program 100% použití prezervativů. Tato iniciativa byla obecně přijata a prezervativy se nabývaly v supermarketech, barech, nevěstincích a na různých dalších veřejných místech.

Podobné nátlaky byly provedeny i na Filipíny, aby se i tento stát ujal reklamy a rozprodávání prezervativů, ale tam tomu bylo zabráněno kvůli rozhodnému veřejnému kladení odporu ze strany katolické církve. Tam se naopak rozjel program „Filipíny bez AIDS“ založený pouze na čistotě a abstinenci. Zdroj: www.unaids.org

Humanizace sexuality

Katolická církev je dnes jednoznačně ta, která v největší míře zcela prakticky pomáhá trpícím AIDS, proto není od věci se zamyslet nad jejím způsobem řešení. Papež jako východisko nabízí dvojí směr: „*Jednak konkrétní pomoc nemocným a trpícím, kterou v Africe poskytuje mnoho řeholnic a dobrovolníků*“ a jako druhý bod, který se týká prevence „*obnovu člověka a jeho vztahu k vlastnímu tělu*“. Jinak řečeno papež volá po „*humanizaci sexuality*“.

Materialistický úpadek sexuality

Sexualita je v dnešní kultuře jednak hluboce degradována na pouhé ukojení smyslu a zároveň je toto ukojení prakticky zbožštěno. Honba za rozkošemi je podsouvána jako smysl života. Stalo se to kvůli celkové degradaci člověka. Člověk byl díky dnes všeprostupujícímu materialismu ponížěn na pouhé nechytřejší zvíře, jehož smyslem života má být pouze plné břicho a dokonalé tělo, aby sneslo maximum rozkoší. Tento tvor potácející se mezi rozkošemi a vyprahlostí je bez budoucnosti, bez naděje, který darující se lásku zaměnil za sobectví a nutně končí v samotě. Je odmítáno, že by člověk byl obrazem Božím, stvořeným se svobodnou vůlí s cílem naplnit svůj život v lásce – obětavém darování se.

**Pravděpodobnost otěhotnění žen,
jejichž partneři používají vždy prezervativ
(a tedy nelze dosáhnout větší míry prevence AIDS)**

Čas	Pravděpodobnost otěhotnění*
1 rok	15% **
2 roky	28%
3 roky	39%
4 roky	48%
5 let	56%
10 let	80%

* Míra selhání prezervativů počítána podle $1 - (1 - f)^n$, kde f je rovno míře selhání (0,15) a n je rovno počtu roků. Míra selhání se udává podle různých zdrojů mezi 10 - 20.

** Pearl index (PI) – počet neplánovaných těhotenství při používání metody na 100 žen za rok. PI je u prezervativů udáván v míře 5 - 15, pro hormonální antikoncepci 0,2 - 1 a pro přirozené metody 2,2 - 2,9.

Krása lidské sexuality – příležitost pro misie

Humanizace sexuality, kterou papež připomíná, není něco, co sexualitu svazuje a zmenšuje. Smyslem je právě naopak obnovení její plné krásy, neboť lidskou sexualitu nelze omezit pouze na rozkoš těla a z toho udělat cíl. Vždyt tělo slouží jako prostředek ke sjednocení duší, jako nástroj k vyjádření plného darování se jeden druhému. Obrazem jednoty, lásky a zhmotnění důstojnosti lidské sexuality je pak každé počaté dítě. Lidská sexualita má také úžasný eschatologický rozměr. Dítě, na jehož vzniku mají rodiče výsadu spolupracovat s Bohem, bude žít už na věky a může být v nebi po celou věčnost příčinou mnoha radostí svých rodičů.

Humanizace lidské sexuality jako plného darování se není možná bez návratu k Bohu. Bůh nám tak tímto způsobem nabízí prostředek, jak oslovit nevěřící. Všichni kolem nás, zvláště mladí, touží po pravé lásce, po krásném manželství až do smrti, po stabilní rodině, po intimním soužití bez strachu. Je dluhem nás katolíků, že máme tak málo ochoty zvednout tuto hřívnou a ukazovat zvláště dosud nevěřícím cestu od vyprahlosti materialismu k životu v plnosti. Ze zbraní protivníka – nezřízené touhy po sexualitě a svobodě lze vykovat nejučinnější zbraně právě proti ďáblu tak, že tyto dvě hodnoty

ukážeme společnosti v jejich plné kráse a dokonalosti a přestaneme mlčením akceptovat jejich laciné parodie.

Antikoncepce paralyzuje rozvoj křesťanství

Jako trojský kůň praktického materialismu je především využívána antikoncepce. Je to brána na cestě ke kultuře smrti. Už od počátku křesťanství byla antikoncepce jednoznačně a bez výjimek odsuzována jako těžký hřích a je to stále a stále opakováno všemi posledními papeži. Proměňuje totiž akt jednoty na akt rozdělení, plné darování se proměňuje na pouhý akt rozkoše a tím podporuje sobectví – opak lásky. Je proto zvlášť velkou bolestí, kolik katolíků nenaslouchá Církvi, pohrdá tak v podstatě svým Stvořitelem a pohodlnou cestou antikoncepce si kazí vlastní tělesný, duševní i duchovní život. Jsou navíc i pohoršením pro druhé a temnota hříchu, páchaného a nevyznávaného, je pak svazuje a znemožňuje jim být věrohodnými svědky nevěřícím o kráse života a dobrotě Boží.

Eschatologický rozměr

V jednom z poselství daném P. Stefanu Gobbimu z roku 1989¹ připomíná Matka Boží, že je zde čas, kdy přicházejí tresty a anděl první metly (Zj 16,2) trestá lidstvo právě zhoubnými nádory a zvláště nemocí AIDS, „*kteřá postihuje především mé ubohé děti, oběti drog, neřestí a nečistých hříchů proti přírodě*“. Panna Maria chce být ale všem pomocí, posílou a nadějí v době, kdy je lidstvo stíženo touto metlou a vyzývá k cestě postu, umrtvování a pokání. Děti žádá, aby vyrůstaly v ctnosti čistoty, mladistvé, aby se cvičili v ovládnání vášní modlitbou, od snoubenců požaduje zdržení se každého poměru před manželstvím, od manželů, aby se cvičili v manželské čistotě a neuzívali prostředků k zamezení života, a kněze žádá, aby zachovávali věrně a přísně celibát a slib čistoty. Nemocným se představuje jako milosrdná Matka, která je pozdvihuje a posiluje a žádá od nich, aby „*svá utrpení obětovali v duchu zadostiučinění, očisty a posvěcení*“. Nezapomíná ani na ty, kteří byli zasaženi, i když jsou dobří a nevinní, jejich „*utrpení slouží k záchraně mnoha špatných*“.

1 Kněžím a přemilým synům Panny Marie II., Matice cyrilometodějská, 1997, str. 124–125, Imprimatur: kardinál Bernardino Echeverría Ruis OFM

Cesty naděje

Jedinou účinnou prevencí AIDS je obnovení důstojnosti člověka: respektovat, že je schopen svoji sexualitu ovládat a dát ji do služeb lásky. Respektovat, že intimní život, aby byl lidský, musí být bezvýhradným darováním se druhému a zachovávat zdrženlivost před manželstvím a věrnost v manželství až do smrti.

Pro lidi nakažené AIDS je ale již cesta intimního života zcela uzavřena – akt předávání života by se totiž stal aktem předávání smrti. Šťěstím v životě a smyslem jejich života musí být opět pouze láska – darování se druhým – i když to už není možné v manželství, je stále mnoho příležitostí, jak blízkým či neznámým sloužit a obětovat se pro ně celým srdcem.

Radim Ucháč

Otevřený dopis mému budoucímu manželovi

Ačkoliv dosud přesně nevím, kdo jsi, často na Tebe myslím. Jak asi právě žiješ? Záleží mi na tom, víš, protože způsob, jakým žiješ teď, určuje, jakým mužem se staneš... mužem, s kterým strávím zbytek svého života.

Zřejmě z nějakých podivných důvodů nepřichází mužnost u mužů automaticky. Někteří stráví celý svůj život tím, že se snaží projevit svou mužnost lovem, sportem a rychlou jízdou a naneštěstí také pohlavní aktivitou. Nám ženám se to zdá zvláštní, že chce někdo pohlavním stykem dokázat, že je muž. Pro nás to je jen důkaz, že dozrál do puberty, a nepovažujeme to samo o sobě za velký úspěch. Stát se mužem je mnohem složitější proces. Je divné, že i dnes se chce většina kluků oženit s dívkou, která svou sexualitu respektuje. Neradi si svou budoucí ženu představují v náručí jiného nebo jako předmět vtipů mezi kluky v šatně tělocvičny. Chlubí se s takovými děvčaty, ale nežení se s nimi. Chtějí si vzít děvče, které „to nikdy nedělalo“ nebo „dělalo a lituje toho“, které chápe, že sexualita musí mluvit řečí trvalé, oddané lásky – děvče, jako jsem já. Proč bych si měla chtít vzít někoho takového, někoho, kdo si chce vzít pannu, ale utrácí své mládí tím, že připravuje děvčata o panenství, aby dokázal svou mužnost? Není v mých očích „pravým mužem“ – je sobecký, nezralý kluk hnaný nejistotou, ne láskou – a mne nezajímá.

Chci od Tebe víc. Chci, abys respektoval svoji sexualitu, tak jako já respektuji mou. Chci, abys byl opravdový, vyrovnaný muž, ne slaboch, který

používá ženy k tomu, aby zakryl svou nejistotu. Takový by přece nemohl mít všechny ty ženy a najednou milovat mne. Možná, že je „dobrý“ v posteli, ale v lásce nestojí za nic. Chci, aby ses opravdu učil milovat. Učit se milovat znamená učit se dát druhého na první místo. Sukničkáři nejde v první řadě o dobro druhého. Zneužije děvče tím, že svým tělem slibuje stálý vztah, ale o trvalý vztah mu nejde. Vystavuje děvče nebezpečí nákazy ošklivými chorobami – chorobami, které může později přenést i na svou ženu. To není milování. Skutečný muž chrání ženy, všechny ženy, a chce to, co je pro ně nejlepší. Nedopustí, aby jeho vlastní touha rozhodovala o jeho jednání. O svém jednání chce rozhodovat raději on sám.

Chci, aby ses naučil sebeovládání. Je to pro mě velmi důležité. Nechci si vzít muže, který se nedokáže ovládat. Takoví muži jsou špatnými manžely. Ten, kdo neumí říci v sexu „ne“, to ve čtyřiceti nebude umět o nic lépe než v osmnácti. Znáím ženy, které si dělají starosti, kdykoliv jejich manžel přijme atraktivní sekretářku. To nechci. Co by to bylo za manželství, kdybych Tě nemohla s důvěrou pustit ani na služební cestu?

Zkrátka, nemyslím, že se vyplatí žít tímto způsobem. Společnost Ti tvrdí, že se šidíš o vrchol své sexuality. Tvoje mlčení může mezi kluky, kteří se vytahují, provokovat. Možná, že Ti i nějaké děvče, s kterým jsi chodil, řeklo, že asi nejsi normální, protože je nezval do postele. V hloubi duše však musíš vědět, že pohlavní styk se nikdy nestane

důkazem Tvé mužnosti. Je jen k zlosti, že to zřejmě neví nikdo jiný kromě Tebe.

Ale někdo ano. Vím to já a já jsem koneckonců ta jediná, na které záleží.

Ne, nejsem tak omezená, jako ti, co tvrdí, že si vezmou jen pannu nebo panice. Dnešní společnost nepodporuje panenství, zvláště ne panictví. Dokážu odpustit chyby ve Tvé minulosti. Záleží mi však na Tvé budoucnosti, která začíná dneškem. Až se s Tebou setkám, chci najít muže, který se vědomě rozhodl čekat... z lásky ke své budoucí rodině a odpovědnosti k našemu manželství. Chci, abys byl opravdovým mužem, který získal schopnost ovládnání, zralost a velkorysost, které čekání přináší. V šatně mezi kluky Ti asi nepřinesou popularitu, ale mně se líbí. Udělají z Tebe lepšího manžela a lepšího otce. To je pro mne „sexy“. Já jsem se po celá ta léta zdržela pohlavní aktivity a nebylo to z nedostatku příležitosti. Měla jsem dost zájemců a nebylo vždy lehké říci „ne“. Vím, že to ani pro Tebe není vždycky lehké. Ale posílí to naše manželství. Sexualita bude naším vzájemným darem, naší vlastní „řečí“. Bude patřit nám dvěma, a ne „nám a všem, s kterými jsme kdy chodili“.

Děkuji, že na mne čekáš. Slibuji Ti, že toho nebudeš litovat.

*anonymní dopis zasláný
americkému časopisu ALL About Issues*

**Hledej štěstí druhého
a nalezněš své vlastní**

Štěstí ve stínu gilotiny

„Nejmilovanější ženo, dnes je to sedm let, kdy jsme si před Bohem a knězem slíbili lásku a věrnost. (...) Dívám se zpátky a rozvažuji o štěstí a různých milostech, které nás potkaly za těch sedm let, které hraničily až se zázrakem. (...) Nejmilovanější ženo, proč by nás měla tolik znepokojoovat budoucnost, když Ten, který nás dosud chránil a činil šťastnými, nás nadále neopustí, pokud nezapomeneme na vděčnost a neochladneme v touze po nebi. Později naše štěstí bude trvat dále, po celou věčnost. Když teď sedím za zdmi vězení, myslím na to, že stále mohu spoléhat na Tvou lásku a věrnost, a i kdybych měl být od Tebe odloučen v dočasném životě – tak (si mohu být Tebou jistý) i za hrob.“ Toto napsal v dopise, který poslal své ženě z lineckého vězení, Franz Jägerstätter. Několik měsíců poté byl 36letý Rakušan stát gilotinou.

Zamlada se Franz, Rakušan ze St. Radegundu v Horním Rakousku, nestránil zábavy. Považovali ho za lehkomyšlného, veselého chlapíka, milujícího život a zábavu. Jako pohledný mladík měl u děvčat úspěch. Jako většina obyvatel jeho vesnice byl katolíkem, ale nezatežoval si příliš hlavu ani přílky víry, ani názory kněze. Roku 1927 Franz opustil rodnou vísku a vydal se „hledat dobrodružství“. Několik let pracoval v rudném dole ve Štýrsku. Žil mezi ateistickými dělníky a sám přestal chodit do kostela. Náboženské praktiky obnovil teprve po návratu do St. Radegundu. Léta vzdálení od církve mu však dala poznání. Pochopil, že bez Boha „nebude nikdy šťastnější“. Dospěl a zvažněl. Roku 1932 přijal do péče 10letého bratrance a kmoťence Franze Hubera, který právě ztratil otce. Pod tlakem rodičů a známých se začal rozhlížet po životní družce. Našel si děvče, služku Theresii Auer, jejich známost však neměla dlouhého trvání. Tento vztah nedokázalo „slepit“ ani nemanželské dítě – plod jejich krátkého románu. Ačkoli si Franz jeho matku nevezal, neutíkal před odpovědností. Do konce života se staral o malou Hildegardu, navštěvoval ji a platil na ni alimony (později společně se ženou dokonce navrhli, že si vezmou dcerku k sobě, ale ani její matka, ani babička na to nepřistoupila).

Franz potkává Franzisku

Roku 1935 Franz poznal Franzisku Schwaninger. Setkali se na tancovače v hostinci „Um Reib“ ve vsi Ach, kde dívka pracovala. Na počátku známosti se hluboce věřící Franziska, působící v církevním společenství mladých, ujistila, zda je Franz věřící a chodí do kostela. Jejich období známosti trvalo pouhých 6 měsíců. Déle čekat nechtěli a navíc ani neměli čas, neboť na Franzově hospodářství chyběly ruce k práci.

Na Zelený čtvrtek 9. dubna 1936 v 6.30 ráno měli Franz a Franziska svatbu. Bez velké slávy a vzdor vesnickým obyčejům bez zábavy. Co horšího – téhož dne večer měla pohřeb Franzova nevlastní sestry. Novomanželé se tehdy zachovali velice neobvykle – nešli na něj, neboť několik hodin před ním odjeli na nákladnou svatební cestu do Říma. V hlavním městě křesťanstva navštívili svatá místa a zúčastnili se papežské audience. Zanedlouho po svatbě Franziska porodila tři dcerky. Mladá, silně věřící žena měla velmi příznivý vliv na manžela. Na počátku jejich společného života byla nepochybně právě ona více věřící – už tehdy často přistupovala k svatému přijímání, ráda se účastnila bohoslužeb k Ježíšovu Srdci. Díky „Fani“ se Franz změnil, začal častěji přijímat svátosti a oblíbil si náboženskou četbu, po čase v tom svou ženu i předstihl. Po jisté době – jak zjistila Franziska – „jeden druhému pomáhali ve víře“, a nakonec Franz začal hrát v jejich duchovním životě „první housle“.

Manželství – „něco tak pěkného“

„Nedokázal jsem si představit, že manželství může být něco tak pěkného“ – konstatoval jednou Franz. Objev krásy manželství byl pro něj tím snadnější, že už před svatbou měl k tomuto stavu správný vztah. Svému kmoťenci Franzi Huberovi v jednom z dopisů napsal: „Ne každý člověk je Bohem povolán ke stavu manželskému. Bůh neustanovil manželství, jak mnozí myslí, aby si bylo možno užívat, ale pro rozmnožování lidského rodu: kdo se nedokáže ovládat v mládí, tomu se to nepovede ani v manželství, poněvadž ani v tomto stavu není všechno dovoleno.“

Manželství s Franziskou bylo neobvykle vydařené (děti nikdy neviděly, že by se jejich rodiče hádali) a manželé se až do konce společných dnů velmi

milovali. „Jako jeden ze znaků této zamilovanosti uvádí Franziska zábavu, spočívající v tom, že když jeden měl pro druhého překvapení, obdarovaný je musel nejprve najít. Franz schovával dárky, které vozil z cest, Franziska mužovy oblíbené zákusky, které mu připravila. Jsou to sice drobné, ale – s přihlédnutím k okolnostem a době – vůbec ne samozřejmé projevy vzájemné lásky manželů,“ napsala autorka Franzova životopisu Erna Putz.

Černé mraky

Těsně před válkou se nad manželi Jägerstätterovými začaly stahovat černé mraky. Jejich hluboká víra byla podrobena kruté zkoušce. Roku 1938 Franz, který nechtěl spolupracovat s národně-socialistickou stranou, odmítl návrh skupiny obyvatel St. Radegundu, aby kandidoval na starostu. Jako jediný ve vsi hlasoval „ne“ při referendu o připojení Rakouska k Německé říši. K tomu, aby vůbec šel hlasovat, ho donutila Franziska hrozbou, že jinak ho „přestane milovat“. Tohoto nátlaku později velice litovala a už nikdy tímto způsobem nejednala.

Roku 1940 byl Franz mobilizován a nejprve několik dnů, poté několik měsíců sloužil v armádě. Při první službě v jednom z dopisů se rmoutil, že nemůže přijít na pomoc „nejdražší manželce“, osamělá na hospodářství jen několik týdnů po porodu jejich třetího dítěte. Prosil Franzisku, aby odložila nejtěžší práce a především se zabývala dětmi. V dopise, psaném při druhém pobytu v armádě, vzpomínal: „Ale to, že jsme prožili v našem manželství tak šťastná léta plná porozumění, to štěstí zůstane pro nás nezapomenutelné a bude se mnou po všechny časy i na věčnosti; víš také, jakou radostí byly pro mne děti. Proto i zde mě naplní občas takový pocit štěstí, že mám v očích slzy radosti při pomyslení, že se zakrátko uvidíme.“

Franz velice miloval děti (jako první otec v St. Radegundu je vozil v kočárku), velmi mu chyběly a jim se po něm také ohromně stýskalo. „Rosi se na Tebe pořád ptá – když jdeme spát: nezamykej dveře, aby se táta dostal dovnitř; při jídle: necháme něco pro tátu; když se v noci vzbudí: že se táta

Tři dcery Rozálie, Marie a Aloisie s plakátem, který pak zaslaly svému otci Franzu Jägerstätterovi o Velikonocích r. 1943 do berlínského vězení. Foto: Erna Putz.

vrátil. Občas, když začne plakat, že se táta nevrací, Maridi říká, že jí táta přinese klobásku.“

V té době Franz přidal další svědectví hluboké víry. Ještě v armádě – 8. prosince 1940 – spolu s jiným vojákem byl v kostele v Ennsu slavnostně přijat do 3. řádu svatého Františka.

Konečné rozhodnutí

Po návratu z armády Franz došel k názoru, že nelze být katolíkem, Kristovým bojovníkem a současně Hitlerovým vojákem. Rozhodl se, že dostane-li další povolávací rozkaz, odmítne vojenskou službu ve Wehrmachtu. Postavil se na odpor všem sousedům a známým. Jeho gesto bylo zcela nekonformní, plynoucí z hluboké, promyšlené víry.

Zpočátku se mu žena pokoušela toto rozhodnutí rozmluvit s prosbou, aby „nevystavoval svůj život nebezpečí“, ale časem ji Franz přesvědčil, že pravdu má on, nikoli vlažní a konformní katolíci, kteří omlouvají

kolaboraci s národně-socialistickým režimem. Od té doby už neusilovala o změnu jeho rozhodnutí.

Roku 1941 se Franz stal kostelníkem v místní farnosti. Nikoho lepšího určitě nemohli najít, neboť od návratu z armády se Franz denně spolu se ženou účastnil mše svaté, přistupoval k svatému přijímání a každý večer četl Písmo svaté. Aktivní byl také v charitě – dodával jídlo lidem chudším, než byl sám.

Pochopení a naděje

Ačkoli Franziska doufala, že muž nedostane další povolávací rozkaz, nestalo se tak. Od té chvíle stála pevně při něm. Věděla, že na jeho straně zůstala jen ona sama, a nechtěla prohlubovat jeho bolest přesvědčováním, aby změnil názor. Franz měl i tak dost výčitek ze strany matky, tchána s chyní, známých, a dokonce i kněží, kteří mu „vtloukali do hlavy“, aby byl zodpovědný vůči rodině, a zkoušeli ho přimět ke kompromisu s hitlerovci. Franz však tvrdil, že je více třeba poslouchat Boha než lidi. Útěchou bylo jen to, že – jak píše Erna Putz – „silná víra ženy dovolila Franzovi doufat, že unese ztrátu muže i těžký osud vdovy“.

Dvě smutné scény korunují pouhých sedm let trvajících manželství Franzisky a Franze: loučení před odjezdem k jednotce, k níž byl povolán (když bylo nutné téměř silou odtrhnout Franze od ženy) a poslední setkání ve vězení, plně oboustranného utrpení. Při tomto setkání si Franziska, doprovázená knězem, stačila s mužem vyměnit sotva několik vět a navíc viděla, jak brutálně s ním zacházeli vězeňští strážci (po odstrčení spadl z rampy).

Zahledění na trpícího Krista

Vzrušující jsou dopisy, které si manželé psali v pěti měsících, kdy Franz „seděl“ v linecké a berlínské hitlerovské věznici. V dopise z 1. března 1943 Franz píše: „Milovaná ženo, děkuji ještě jednou celým srdcem za všechnu Tvou lásku, věrnost i oběti, které přinášíš pro mne a celou rodinu a zajisté budeš dále přinášet. Nejtěžší obětí je cítit lásku k těm, kteří Tě možná budou urážet. Lásku bezpodmínečně směřuje k dokonalosti. Lásku Ti pomůže přečkat těžké chvíle.“

Franz prosil ženu, aby tak jako on důvěřovala Bohu a hledala pomoc u trpícího Krista, aby právě jemu svěřila svá utrpení. Obával se, zda žena zvládne bez něj hospodářství (naštěstí si Franziska poradila velice

dobře, dávala muži zprávy o svých úspěších a navíc převzala po Franzovi práci kostelníka). V posledním dopise Franz děkoval za všechno ženě i matce, prosil je za odpuštění všeho, čím je mohl urazit nebo zranit, a ujišťoval, že on jim také všechno odpouští. „Prosím, aby Bůh přijal můj život nejen jako obět pokání za moje hříchy, ale také za hříchy jiných.“

Franziska ujišťovala uvězněného muže, že se společně s dětmi vroucně modlí za jeho návrat domů. „Budíš ve mně ohromnou lítost a sama Ti nedokážu pomoci, proto jsem se rozhodla prosit milovanou Matku Boží, aby Tě přivedla zpátky domů, je-li to vůle Boží.“ Děti velice tesknily po tátovi. Šestiletá Rosi přinášela v jeho intenci různé oběti. „Tvoje dcerky myslí celé dny na Tebe. Dělejí krásné kytky a říkají, že je pošlou tátovi. Táta se usměje. Pohled na kvítka mu přinese radost,“ psala Franziska. „Vydrž trpělivě,“ dodala.

Franz vydržel. Nepodlehł nátlaku. Odmítl vstoupit do mechanizovaných jednotek, kam byl poslán, a vojenské orgány zase nepřistoupily na jeho nabídku sloužit jako zdravotník. Za svůj nezlomný postoj zaplatil nejvyšší cenu.

Franziska Jägerstätterová během beatifikace v Linzi 26. října 2007. Foto: Reuters Pictures.

Po manželově smrti musela Franziska snášet mnoho ponižování. Sousedé ji obvinili za smrt Franze. Věděla však, že si s manželem nemají co vyčítat, a statečně snášela ústrky sousedů. Dodnes žije ve vesničce v severním Rakousku.

26. října 2007 byl její muž beatifikován Svatým otcem Benediktem XVI.

Henryk Bejda, *Žródło 47/2008*
překlad Karel Henc

Minoritské kláštery v České republice. K 800. výročí vzniku Řádu minoritů.

Konvent u sv. Janů v Brně

Počátky brněnského konventu klade pozdní barokní tradice, která za zakladatele považuje Velena z Boskovic, do roku 1230. To v zásadě není nemožné, protože žďárská klášterní kronika uvádí, že na založení se podílel otec sv. Zdislavy pan Přibyslav z Křižanova, který zemřel v roce 1241. Bratři jsou v Brně poprvé písemně doloženi roku 1239. V roce 1244 se v brněnském konventu konala provinční kapitula menších bratří, musel být tedy i po stavební stránce v takovém stavu, aby mohl přijmout vedle vlastních členů kláštera i řadu hostů. Kostel se zřejmě v té době stále budoval, jak svědčí papežské listiny. Roku 1256 byl vysvěcen olomouckým biskupem Brunem ze Šaumberku, během dalších padesáti let však nejméně dvakrát celý areál vyhořel téměř do základů. To vedlo v první čtvrtině 14. století k přestavbám, financovaným z valné části pány z Boskovic, kteří si tak zasloužili čest být pohřbeni v klášterním kostele a označováni jako zakladatelé. Kvalitu těchto prací dokládá dodnes zachovaný portál kapitulní síně.

Město Brno zůstalo za husitských válek věrně katolické víře, proto klášter přežil, těšil se velké přízni obyvatel a byl i nadále zvelebován, jak svědčí fresky z doby kolem roku 1500 v křížové chodbě. V této době byl také sídlem českopolských provinciálů a proslul svým řádovým studiem.

O svou existenci ovšem musel zápasit za reformace, díky energickému postoji biskupa Stanislava Pavlovského však přežil.

Za stavovského povstání byl klášterní kostel jediným místem v Brně, kde byly povoleny katolické bohoslužby. Ze škod způsobených třicetiletou válkou a zejména švédským obléháním v roce 1645 se klášter vzpamatovával jen pomalu, až v letech 1713–1737 došlo k velkolepé barokní přestavbě pod vedením Mořice Grimma. Tehdy byla také vybudována loretánská kaple a Svaté schody, čímž vznikl pozoruhodný komplex tří kostelů pod jednou střechou a klášterních budov se třemi nádvořími. Vnitřní výzdoba kostela pochází ze šedesátých

Kostel sv. Janů a Loreta v Brně. Na vrchu průčelí chybějí sochy tří archandělů, které je nutno restaurovat, stejně tak celou fasádu kostela. Foto: bB.

let 18. století – vedle freskové výzdoby chrámové lodi od Jana Jiřího Etgense stojí za zmínku, že na bočním oltáři sv. Jana Nepomuckého najdeme i jeho mladšího moravského druha ve svátostné službě mlčenlivosti i v mučednické smrti Jana Sarkandra, svatořečeného až v roce 1995.

Josefínské reformy klášter ušetřily, tehdy však byla při něm zřízena fara, spravovaná řeholníky. V letech 1807–1849 byl klášter sídlem Filozofického ústavu, na němž ovšem vyučovali členové jiných řádů. Zde strávil část svého života i známý sběratel lidových písní P. František Sušil.

Dnes se mohou brněnští minorité chlubit tím, že po obnově řeholního života jsou jediným řeholním společenstvím ve městě, které slouží Bohu i lidem od počátku na stejném místě již téměř osm set let.

Ke 40. výročí úmrtí kardinála Josefa Berana

BERLA A KŘÍŽ

Bylo po desáté hodině dopolední v sobotu 17. května 1969. Lidského mraveniště, jež uvyklo na římských ulicích téměř neustálému houkání klaksonů, se náhle zmocnilo vzrušení a podiv: papež se neočekávaně vydal z Vatikánu do města: jeho automobil směřoval k české koleji Nepomucenu. Pavel VI. dostal zprávu, že pražský arcibiskup a kardinál v exilu dr. Josef Beran umírá. Papež vstoupil do budovy kolem 10.45 a u lůžka arcibiskupova stanul dvě minuty poté, co lékař konstatoval smrt. Papežova bílá postava se sklání nad lůžkem a římský biskup s jemností sobě vlastní vtiskuje polibek na chladnoucí čelo. Pak krátce promluví k přítomným kněžím a alumnům a nazve zemřelého svatým knězem.

Zhoršující se politické poměry ve vlasti nedovolily, aby zesnulý mohl být pochován doma – v pražské katedrále sv. Víta. Nicméně pohřeb kardinálův dne 22. května 1969 v bazilice sv. Petra byl triumfální. Byli přítomní všichni naši biskupové, zádušní mši svatou sloužil pražský apoštolský administrátor dr. František Tomášek a rakev vykropil sám papež. Potom byla rakev s tělem zesnulého uložena do podzemní svatopetrské krypty do těsné blízkosti mnoha papežských hrobů.

Historický význam a velikost kardinála Berana jsou nesporně zakotveny ve skutečnosti, že byl znamením a symbolem nenásilného, avšak vytrvalého odporu proti bezbožecké moci v bývalém Československu, moci, jež usilovala zničit církev. Je věcí jakési prozřetelnostní hry božské moudrosti, jež všechno pořádá jemně, ale účinně, že k tomuto poslání vyvolila člověka drobné postavy.

Když pražský arcibiskup – bývalý vězeň v Dachau – ve svatovojtěšském roce 1947 žehnal světcovou lebkou z hradčanské výšiny městu Praze, netušil, necelý rok po své biskupské konsekraci, že právě jej čeká Vojtěchův úděl, úděl vyhnance.

Nad jeho vlastní se už stahovaly zlověstné mraky a vývoj po komunistickém puči v únoru 1948 brzy dospěl tak daleko, že arcibiskup mlčet nemohl.

foto: archiv

19. června 1949, kdy se měl v kostelech předčítat pastýřský list biskupů protestující proti násilí a bezpráví páchanému na církvi, byl počátkem arcibiskupovy internace – nejprve ve vlastním paláci a od jara 1951 na různých místech veřejnosti neznámých.

Byly to předlouhé měsíce a roky naprostého odloučení od kněží i prostých věřících, léta izolovanosti ve společnosti jednoho z rovněž internovaných biskupů a dvou tří řádových sester.

Teprve zásah prezidenta Kennedyho v roce 1963 přinesl dr. Beranovi i ostatním biskupům uvolnění: internace byla zaměněna za možnost volnějšího pobytu na příkázaném místě, kam však začalo chodit hodně návštěv. Proto byl „vládcí“ z původního ubytování v Mukařově u Prahy převezen do odlehlejšího jihočeského Radvanova.

Mezitím se stal papežem Giovanni Battista Montini, bývalý státní podsekretář Pia XII., s nímž se Beran kdysi setkal v papežských předpokojích při své první a zároveň poslední audienci u papeže, který jej arcibiskupem jmenoval. Montini, Pavel VI., nezapomněl na arcibiskupa-vyznavače a na počátku roku 1965 jej jmenoval kardinálem. Naši držitelé moci se cítili za-

skočení, zprvu nevěděli, jak reagovat, ale nakonec se rozhodli arcibiskupovi sice umožnit převzetí kardinálského biretu v Římě, ale současně jej vykázat z vlasti. Byl odvezen autem na pražské letiště, tak aby nemohl svou katedrálu ani z dálky spatřit, a posazen do letadla. Svatý otec jmenoval pak pražským apoštolským administrátorem dr. Františka Tomáška.

V Římě jej přivítali zvláště naši krajané s velikou radostí a papež Pavel VI. ve výročí své korunovace žádal nového kardinála, aby v jeho přítomnosti sloužil za něj slavnostní mši svatou.

Dr. Beranovi zbývala však už jen čtyři léta života. Z Říma podnikl mnoho cest za našimi krajany nejen v Evropě, ale i za oceánem.

Jaro 1968 bylo jaro nadějně pro naši zem, avšak vystřídal je léto méně příznivé s invazí tanků. V té době se musel kardinál podrobit ve stuttgartské nemocnici operaci kýly a lékaři zjistili, že v jeho útrebách hlodá smrtelná choroba.

Zbytek života strávil v Římě, kde kdysi studoval a kde 10. 6. 1911 byl vysvěcen na kněze. Dokud může, promlouvá ke svému národu prostřednictvím vatikánského rozhlasu. Pozvedne svůj hlas po Palachově sebeupálení a naposledy, už velmi vyčerpan, promluví na Zelený čtvrtek.

Charakteristickým rysem Beranovy zbožnosti byla mariánská úcta. Miloval mariánská poutní místa. V sobotu, v den Panny Marie, 29. 12. 1888 se kdysi narodil a v sobotu 17. 5. 1969 umírá. Středem jeho zbožnosti byla eucharistie, což vyjádřil i svým biskupským heslem: „Eucharistie a práce.“ Eucharistie je oběť i svátost. To se promítlo i do arcibiskupova života. Vždyť slavnost Božího těla v roce 1949 byla počátkem jeho dlouholeté křížové cesty. A ještě krátce před smrtí odsloužil s vypětím všech sil svou poslední mši svatou a přijal tělo Kristovo a krev Kristovu jako skutečné viaticum – pokrm na cestu.

Takřka v předvečer 25. výročí jeho skonu se stal plzeňský chrám sv. Bartoloměje, kde byl kdysi pokřtěn, biskupskou katedrálou.

Arcibiskup a kardinál dr. Josef Beran, syn plzeňského učitele, vzešlý z chudých rodinných poměrů, věrný syn církve vždy upřímně milující svou vlast, je i po smrti tím, čím byl za živa: svědeckým znamením. Jeho hrob ve vatikánských kryptách je trvalým pojátkem našeho národa s Petrovým nástupcem. Dosud se žádnému českému biskupovi takové pocty nedostalo. Je to však zároveň i projev uznání tisícileté křesťanské tradici našeho národa.

Petr Alkantara OFM

MODLITBA KE KARDINÁLU JOSEFU BERANOVÍ

(Pro soukromou pobožnost)

Dobrotivý Bože, Tys vyvolil svého služebníka Josefa kardinála Berana, arcibiskupa pražského, aby šel po stopách Tvého Syna a v dobách pronásledování byl oporou církve v naší vlasti.

Našel-li jsi zalíbení v jeho životě a obětech, veď nás, prosíme, svým Svatým Duchem, abychom se dovedli modlit jako on, abychom dovedli spojovat své bolesti a utrpení s obětí Tvého Syna na kříži a abychom nikdy neztráceli naději a důvěru v Tvou láskyplnou prozřetelnost. V této naději a v důvěře, že sám Tvůj Duch povede naši modlitbu „vzdechy, které jsou ve shodě s Tvou svatou vůlí“ (srv. Řím 8,26–27), Ti nyní předkládáme tuto záležitost (*vyjádříme ji svými slovy*). Svěťujeme ji do přímlyv kardinála Berana s prosbou, aťs jejím vyslyšením oslavil i našeho pastýře, který během svého života pomáhal všem a těšil všechny, kdo se k němu obraceli. Odvažujeme se prosit i za věci, které jsou lidským silám nedosažitelné, vždyť sama církev nás k tomu povzbuzuje, když prohlašuje za blahoslavené a svaté ty, na jejichž přímlyvu se udály zázraky.

Prosíme o to ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, který s Tebou a Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen.

Případná vyslyšení sdělte, prosím, na adresu:

Promotor procesu blahověčení kardinála Josefa Berana

Interdicézní tribunál, Třetí nádvoří Pražského hradu, 119 00 PRAHA-HRADČANY

Evangelia jsou starší, než se předpokládalo

Bezbožecké osvícenství v 18. stol. si stanovilo jeden důležitý cíl: zničit katolickou víru. V tom ho následovaly v 19. stol. liberalismus, hegelianismus, pozitivismus, marxismus, ve 20. stol. existencialismus, relativismus, postmodernismus atd. Rozhodující úderly šly dvěma směry. Prvním bylo systematické zkreslování církevních dějin a vymyšlení stále nových lží, aby se Katolická církev octla na pranyři historie jako „zločinecká organizace“. Druhý útok směřoval proti pravosti a pravdivosti Nového zákona, zejména proti svědectví apoštolů o životě a působení Ježíše Krista. Musel mu být odňat titul „Syna Božího“, jehož pravdivost dokazovaly zázraky, které konal, především pak Zmrtvýchvstání. Zázraky neexistují! – tak zní ústřední dogma novověkého bezbožectví. Rudolf Bultmann to vyjádřil lapidárně: „Není možné používat elektřinu a přitom věřit v Ježíšovo Zmrtvýchvstání.“

Přitom ale novozákonní pisatelé, převážně očití svědkové Kristova života, píší o jeho zázracích jako o samozřejmé skutečnosti. Za pravdivost svých výpovědí byli ochotni podstoupit i mučednickou smrt, která je také neminula (až na sv. Jana, ale i on byl odsouzen k smrti a vhozen do vařícího oleje, Bůh ho však zachránil).

To jsou závažné argumenty, proti kterým žádná námitka neobstojí. Proto nepřátelé Církve museli nejprve zpochybnit skutečnost, že Nový zákon vznikl už v 1. stol. krátce po odchodu Ježíše Krista k Otci a po seslání Ducha Svatého. Už David Friedrich Strauss, vyznavač hegelianismu 19. stol., posunul vznik evangelí do 3.–4. stol. To však bylo neudržitelné, protože helénistická řečtina, jazyk Nového zákona, se už od 2. stol. nepoužívala.

Odpůrci Kristovi se proto vytyčili s jinou zbraní. Popřeli, že by autory evangelí byli čtyři evangelisté a apoštolé Petr, Jan, Jakub a Juda pisatelé svých listů, i u některých epištol sv. Pavla zpochybnili autorství apoštola národů. Tím podle nich „padl“ argument osobního očitého svědectví, za něž svěd-

foto: bB

kově šli na smrt. Skutečnými autory evangelí prý byly nějaké anonymní prvokřesťanské komunity na sklonku 1. stol., tedy už hodně časově vzdálené od popisovaných událostí, kdy očitých svědků žilo již velice málo. Proto je prý pochybné, zda je Nový zákon pravdivý a spolehlivý.

Poněvadž věřící křesťané by nepřijali tyto názory od ateistů, bylo třeba získat pro ně křesťanské duchovní. Nejlepší pozici měli Kristovi odpůrci u státních protestantských církví v Německu, ve skandinávských zemích a v Anglii. Tyto denominace na rozdíl od Katolické církve postrádaly závaznou neomylnou věrouku. Existovala také silná vazba mezi nimi a panovnickými dvory (dodnes v Británii i ve Skandinávii jsou králové formálně hlavou tamní státní církve), které už dlouhou dobu žily bez víry. Za těchto poměrů nebylo obtížné vnutit na evangelické fakulty tzv. racionalistické názory na bibli, tj. popírající všechno nadpřirozené včetně Kristových zázraků.

Německo na přelomu 19. a 20. stol. k tomu poskytovalo nejideálnější podmínky. Panovnický

rod Hohenzollernů se už od Friedricha II. v 18. stol. otevřeně hlásil k protikřesťanskému osvícenství, později k hegelianismu. Osvícenství už v 18. stol. ovlivnilo řadu evangelických pastorů, kteří potom vykládali biblické zázraky jako „mýtus“. Na ně navázal koncem 19. stol. berlínský profesor teologie Adolph von Harnack, který prosazoval teorii, že v Písmu sv. je třeba rozlišovat nejrůznější literární druhy, které nutno podrobit tzv. „historicko-kritické metodě“. Ta podle něj prý „dokazuje“, že evangelia ve snaze oslavit Ježíše jako Mesiáše a Syna Božího se uchylují k mýtům o zázracích, jak to bylo ve starověku běžné. Ježíš ve skutečnosti prý žádné zázraky nekonal, jeho Zmrtvýchvstání bylo maximálně pouhým subjektivním zážitkem apoštolů. Evangelia, potažmo celý Nový zákon, prý vznikly na přelomu 1. a 2. stol. v prvokřesťanských komunitách jako katechetické spisy. Teprve dodatečně byla čtyři evangelia údajně připsána Matoušovi, Markovi, Lukášovi a Janovi. Harnackovy teorie rozvíjeli později dále němečtí protestantští biblisté, tzv. racionalisté, především Rudolph Bultmann.

Tyto zjevně protikřesťanské teze nezůstaly bohužel bez vlivu i na některé katolické biblisty. Souvisele to s bludným učením tzv. modernismu, odsouzeného papežem sv. Piem X. r. 1907 v encyklice „Pascendi“. Modernisté hlásali „smíření Církve s vědou“ a „soulad katolické víry s vědeckými poznatky“. Součástí těchto snah bylo i přijetí názorů protestantských kritiků bible, což udělali zejména Alfred Loisy a George Tyrrell, hlavní hlasatelé modernismu. Tak např. Loisy hlásal, že evangelium sv. Jana vzniklo až někdy ve 3. stol. Z omylu byl vyveden r. 1934 objevem zlomků papýru z první poloviny 2. stol., které obsahují pasáže z Janova evangelia, což svědčí jasně pro pravost tohoto spisu. Tím se také ozřejmilo, že to, co se v racionalistické biblistice vydává za „vědecké poznatky“, jsou ve skutečnosti subjektivní názory nebo přímo manipulace, které se skutečnou vědou nemají nic společného.

Papež sv. Pius X. odsoudil zpochybňování Kristových zázraků v dekretu „Lamentabili“. Zároveň také v motu proprio „Praestantia Scripturae“ prohlásil všechny výroky Papežské biblické komise pro každého katolíka za věroučně závazné. Během jeho pontifikátu tento orgán vydal několik vyjád-

ření, že čtyři evangelisté jsou skutečnými autory evangelíí a všechny ostatní spisy Nového zákona dílem těch, jejichž jména nesou, pouze list Židům nemusel napsat sv. Pavel, ale někdo z jeho žáků (prohlášení Pap. bibl. komise 24. 6. 1914). Výroky Papežské biblické komise rovněž zavazují katolíka k víře v absolutní pravdivost evangelních událostí a v pravost výroků Krista.

Podobně hovoří i encyklika Pia XII. „Divino Afflante Spiritu“, která akceptuje tzv. historicko-kritickou metodu za předpokladu, že bude sloužit víře a nikoli jejímu zpochybňování. II. vatikánský koncil v dogmatické konstituci „Dei Verbum“ (par. 19) říká: „Církev pevně trvá na tom, že čtyři evangelia, jejichž historičnost bez váhání potvrzuje, věrně podávají to, co Boží Syn Ježíš v době svého života mezi lidmi pro jejich věčnou spásu skutečně konal a učil až do dne, kdy vstoupil do nebe.“

Výroky Učitelského úřadu Církve na téma Nový zákon jsou tedy jednoznačné. Bohužel je ale nerespektují mnozí teologové a biblisté, kteří skloňují II. vatikánský koncil ve všech pádech, přitom ale zcela ignorují jeho teze, které potvrzují závaznost katolické věrouky. Teolog Hans Küng, jenž byl r. 1979 zbaven kanonické mise k výuce na katolických učilištích, napsal, že „Zmrtvýchvstání Ježíšovo není žádný zázrak, narušující přírodní zákony, není to žádná nadpřirozená událost, která by proběhla v prostoru a čase...“, dle jistých biblistů je to prý pouze „vyjádření víry v eschatologický význam Ježíše, jeho poslání a autority...“¹. Biblista Rudolph Schnackenburg zase tvrdí, že „Ize jen sotva anebo nelze vůbec dospět k hodnověrnému pohledu na historickou postavu Ježíše Nazaretského...“². Tyto názory jsou bohužel v biblistice na teologických fakultách Západu naprosto běžné. Přitom je s podivem, že právě jejich zastánci napadají Svatého otce za zrušení exkomunikace nad biskupy Kněžského bratrstva sv. Pia X. a striktně od nich požadují bezpodmínečné přijetí II. vatikánského koncilu. Sami však jsou právě s tímto koncilem v příkrém rozporu, neboť on o historičtější a věrohodnosti evangelíí učí něco zcela jiného než oni.

- 1 Jens Mersch: Irrwege christlicher Verkündigung, Kirchliche Umschau 12/2008, str. 6
- 2 Joseph Ratzinger/Benedikt XVI.: Ježíš Nazaretský, Brno 2007, str. 6

I kdybychom připustili, že Nový zákon byl sepsán až na sklonku 1. stol. pro potřeby prvokřesťanských komunit, nic by to v principu neubralo na jeho věrohodnosti. Víra v Ježíšovy zázraky, především ve Zmrtvýchvstání, patřila k základní podstatě křesťanského poselství. Nemohla si ji až koncem 1. stol. nějaká obec věřících teprve „konstruovat“. Musela by ji převzít od předchozí generace křesťanů, z nichž mnozí byli očitými svědky Kristova života a za toto svědectví šli na smrt. Krom toho bylo pro prvotní křesťany v době pronásledování vyloučeno, aby vydávali smyšlené příběhy za pravdivé, neboť alespoň do 2. stol. se daly všechny informace o Kristu ověřit jak svědecky, tak písemně. Pronásledovatelé křesťanství by využili každé nepravdy proti jeho hlasatelům, aby dokázali „falešnost“ tohoto náboženství.

Argument, že starověk běžně používal mýtu jako způsob vyjádření nějaké náboženské víry, neobstojí. Tady pomáhá právě historicko-kritická metoda, opírající se o teorii, že bible obsahuje různé literární formy. Formou evangelií je osobní očitě svědectví o Kristu (buď autorů, nebo jejich zdrojů) jako potvrzení pravdivosti všeho, co řekl a vykonal (Lk 1, 1–4; Jan 21, 24–25; Sk 1, 1–3 aj.). To je něco zcela odlišného od vyprávění o událostech, které se odehrály před stovkami let (např. dobytí Tróje, založení Říma aj.), kde bylo možno popustit uzdu fantazii a uchýlit se k legendám, aby se náležitě zdůraznil význam popisovaného děje. Tady totiž nikdo nemohl autorovi dokázat lež, v případě nepravdivého svědectví o Kristu (např. o jeho Vzkršení) však velice snadno. Přesto se tak nikdy nestalo. Ježíš byl historickou osobou, žijící v konkrétním čase mezi konkrétními lidmi v Palestině, o níž existují doklady i v tehdejší mimokřesťanské literatuře (Tacitus, Lukianos, Talmud, Josephus Flavius aj.), nikoli vybájenou postavou jako Zeus, Poseidon nebo Prométheus.

Tvrzení, že křesťanské obce na konci 1. stol. teprve „připsaly“ evangelia čtyřem nám známým autorům, je urážkou prvotních křesťanů, neboť je obviňuje z podvodu. K tomu také chybí motiv. Proč by to dělali? Kdyby skutečně usilovali o větší zájem o tato díla, připsali by je čelným osobnostem mezi apoštoly, např. Petrovi, Pavlovi nebo Jakobovi a nikoli neznámému Markovi či Lukášovi, kteří ani nebyli apoštoly, nebo Matoušovi, jenž nepa-

trřil v apoštolském sboru k nejznámějším a nejlivnějším. Není vážný důvod domnívat se, že evangelia nese-psali Matouš, Marek, Lukáš a Jan. Samozřejmě nelze vyloučit spoluúčast jejich žáků a spolupracovníků při redakčních a stylistických úpravách, ale vlastními autory jsou oni, a žádná anonymní „prvokřesťanská komunita“. Jejich autorství potvrzují už počátkem 2. stol. žáci apoštolů sv. Polykarp Smyrenský, sv. Klement Římský, Papias z Hieropole aj.

Seriózní bibliotika dnes dokazuje, že evangelia vznikla dříve, než se dosud myslelo. Leccos je zřejmé už na základě jejich samotného textu, jak si všiml v poslední době německý katolický badatel Helmut Pflüger. Nutno vyloučit, že by Evangelium sv. Lukáše vzniklo až na sklonku 1. stol., protože Skutky apoštolů, sepsané tímtéž Lukášem, končí Pavlovým prvním pobytem ve vazbě, což bylo na počátku 60. let 1. stol. Kdyby Skutky byly sepsány až na konci 1. stol., nemohl by přece Lukáš opomenout Pavlova mučednickou smrt r. 67. On ale mluví o Pavlovi jako o ještě žijící osobě. Skutky tedy musely být napsány nejpozději v půli 60. let 1. stol. A protože Lukášovo evangelium předcházelo Skutkům, jak on sám udává v úvodu ke Skutkům (Sk 1, 1–3), nemohlo být napsáno až někdy v 80. letech, jak se lze dodnes dočíst v některých publikacích, ale nejpozději na přelomu 50. a 60. let 1. stol. Ostatně v Egyptě byl nedávno objeven papyrus s věty Lukášova evangelia, který odborníci datují do 2. poloviny 60. let 1. stol.

Pflüger si dále všiml jedné zvláštnosti u sv. Matouše. Podle svědectví Josepha Flavia, Talmudu a dalších pramenů byl velekněz Kaifáš, jenž vydal Ježíše na smrt, v letech 36–40 veleradou sesazen a proklet. Jak to, že Matouš, jenž psal své evangelium výhradně pro Židy, o tom mlčí? To by přece byl vítaný apologetický argument pro Ježíšovo mesiášství, které se tento evangelista snaží svým krajanům dokázat! Logická odpověď je taková, že musel napsat své evangelium ještě před Kaifášovým sesazením. Německý protestantský badatel Carsten Peter Thiedde ostatně objevil v oxfordské knihovně papyrus s texty Matoušova evangelia, který podle něho pochází z 50. let 1. stol., což by potvrdzovalo názor, že Matouš napsal svůj spis už před r. 40.

Tentýž badatel také objevil v kumránské jeskyni papyrus obsahující věty z evangelia sv. Marka, což

dokazuje jeho vznik před r. 68. Tehdy, po vypuknutí židovsko-římské války, sekta esénů, která tam sídlila, jeskyni zavalila kamenem. Byla objevena až r. 1948. Je známo z prvokřesťanské literatury, že Marek psal na základě kázání sv. Petra.

Další německý biblista, katolík Klaus Berger, zase dokládá dřívější vznik evangelia sv. Jana. V současné liberální biblistice se považuje téměř za neomylné, že tento spis nenapsal sv. Jan, ale že vznikl až na přelomu 1. a 2. stol. Berger se ovšem ptá, jak je potom možné, že toto evangelium popisuje detailně jeruzalémský chrám, který byl přece r. 70 Římany zničen? To by těžko dokázal někdo po 30 letech pouze po paměti, navíc pro generaci přelomu 1. a 2. stol. by to už nemělo žádný význam. To mohlo mít vypovídací hodnotu pouze tehdy, kdy svatyně ještě stála. Je také těžko představitelné, že v případě vzniku Janova evangelia na konci 1. stol. by jeho autor nechal bez povšimnutí zkázu tohoto chrámu jako doklad naplnění Ježíšových proroctví. Proto Janovo evangelium muselo být napsáno ještě před r. 70, avšak po r. 64, datu mučednické smrti sv. Petra, neboť je na ni v textu narážka (Jan 21, 18–22). Nelze však vyloučit, že v dalších letech sv. Jan s pomocí svých žáků evangelium stylisticky a redakčně upravoval, takže konečnou podobu mohlo dostat až v 90. letech 1. stol., kdy apoštol ještě žil, víme, že se dožil velmi vysokého věku.

Janovo evangelium se svojí stylistikou liší od ostatních tří, tzv. synoptických evangelií. Obsahuje dlouhé Ježíšovy monology a jeho detailní polemiku s odpůrci, což bibličtí racionalisté pokládali a dosud pokládají za teologii prvokřesťanských obcí, a nikoli za vlastní Kristova slova. Jan, nevzdělaný galilejský rybař, by prý nebyl schopen zformulovat tak učené teologické výklady, zvláště pak ne úvodní text o Slově-Logu (Jan 1. kap.).

Jenže to je omyl! Sv. Jan nebyl žádný primitiv. Jeho rodina, jak svědčí prvokřesťanská literatura, byla v příbuzenském vztahu s velebnějším domem a je možné, že odtud Jan čerpal své hlubší náboženské znalosti. Už to, že byl původně žákem sv. Jana Křtitele, svědčí, že se duchovními záležitostmi včetně teologie blíže zabýval. Kromě toho jako každý židovský chlapec navštěvoval synagogu, kde se učil memorovat dlouhé texty Písma a tak si cvičil paměť. Proto nepřekvapuje, že mohl

znát nazpaměť dlouhé Ježíšovy řeči, které potom zapsal. To bylo u Židů té doby normální. Žádný jiný evangelista nezaznamenal Kristova slova v tom rozsahu jako právě on. Z Janova evangelia je též zřejmé, že jeho autor měl k Ježíšově rodině blíže než jiní apoštolé, proto mu Pán na kříži svědčil svou Matku Pannu Marii. Nejspíš tedy také znal nauku svého Mistra lépe než ostatní evangelisté. I osobní svědectví o pravdivosti popisovaných událostí zde vyčnívá více než u zbývajících tří.

Papež sv. Pius X. v dekretu „Lamentabili“ z r. 1907 zavrhl jako blud tezi, že Janem zaznamenané řeči Ježíšovy nejsou slova Spasitelova, nýbrž „teologie“ prvokřesťanských komunit. Přesto se toto běžně učí na řadě teologických fakult. Katolík je však zavázán věřit, že autorem čtvrtého evangelia je opravdu apoštol sv. Jan a věty uváděné jako Kristovy výroky jimi skutečně jsou. Samozřejmě lze připustit, že Jan při citaci Ježíšových řečí někde použil své formulace, nemusel si pamatovat jeho kázání přesně slovo od slova, ale co do obsahu je zde Kristova nauka zachycena nezkresleně s absolutní spolehlivostí.

To, co podávají novozákonní spisy, nebylo mezi prvotními křesťany nic neznámého. Všechno – a ještě mnohem víc – bylo hlášáno nejdřív ústně. Už Papias z Hieropole, křesťanský spisovatel počátku 2. stol., říká, že ústní tradice je důležitější než písemná. Ta jen zachycuje část té první a musí s ní být v dokonalém souladu. K ústní tradici patřilo samozřejmě i osobní očitě svědectví stovek lidí o Kristových zázracích nebo o jeho zjeveních po Zmrtvýchvstání (sv. Pavel píše v 1 Kor 15. kap. o 500 bratřích najednou), za něž šli na smrt.

Přes veškeré úsilí se nepřátelům sv. víry za posledních cca 200 let nepodařilo ani v nejmenším zpochybnit věrohodnost zpráv o Kristových zázracích, jimiž dokázal svůj božský původ. I když nasadili všechny páky údajné vědy, zmanipulované ve službách ideologie, neotřáslí přesvědčivými argumenty Učitelského úřadu Církve ve prospěch její nauky. Spasitel řekl, že jeho Církev brány pekelné nepřemohou, proto i pseudovědecké zmařené a vykonstruované teorie se nakonec roztrhají o Pravdu jako vlny o skálu.

Vy musíte něco vědět!

Zemřelý mikulovský probošt doktor Vladimír Nováček potkal jednou cestou do obchodu ženu, která ho zastavila, a povídá: „Pane probošte, vy se pořád usmíváte, vy musíte něco vědět...!“

„Ano, vím,“ odpověděl pan probošt.

„A co? Co víte?“

Pan probošt se k ní naklonil a důvěrným hlasem jí sdělil své tajemství: „Pán Ježíš vstal z mrtvých!“

My křesťané bychom měli být radostní. Mělo by na nás být poznat, že jsme „velikonoční lid“. Vždyť radost, kterou jsme Kristovým vzkříšením poznali, je schopna odolat všem našim smutkům z bolesti, zklamání, zloby, nepochopení, napětí, selhání...

Tváří v tvář tomu všemu máme důvod se usmívat.

Protože díky zmrtvýchvstání je

lásky silnější než nenávisť,

dobro silnější než zlo,

pravda silnější než lež,

život silnější než smrt

a Boží milosrdenství větší než náš hřích.

Proto máme vždycky důvod se usmívat. A když to dokážeme, můžeme přispět k tomu, že se bude usmívat i svět kolem nás. Vždyť lidé evangelia jsou lidmi radostné zprávy!

z knížky Stříbrné vteřiny od Jiřího Mikuláška

foto: Saltov | Dreamstime.com

Bytíz

V táborové kantýně na Bytízi u Příbrami, kromě muklů, kteří zde v otrockých podmínkách těžili uran „pro mír“, jak to všude hlásaly nápisy, našla své zaměstnání jedna starší máma. Měla kdysi krámkem s devocionáliemi na Svaté Hoře. Tuto „nekalou“ živnost jí režim zarazil, a tak, aby měla nějaké roky do důchodu, nastoupila do lágru. V tu samou dobu tam omylem eskortovali P. Karla Šupu, jezuitu. Omylem proto, že byl souzen jako skladník v Teplicích, a tak přišel na Bytíz. Až prasklo, že je „farář“, byl pak hned převezen do Kartouz-Valdic. Ale přece jen v Bytízi prožil nějaký čas k radosti muklů, kteří alespoň chvíli měli mezi sebou kněze. První starostí kluků bylo sehnat mešní víno ke mši svaté. Obstarala ho ona uklízečka z kantýny. Tato starší obyčejná žena se stala spojkou mezi lágrem a světem venku. Až jednoho dne jí nějaký mukl, bonzák, udal. Ihned byla zatčena a mladý vyšetřovatel na ni spustil: „Bábo, my tady vytváříme hodnoty a vy nám je pod rukama rozebíráte!“ Ale ona se nedala a povídá: „Mladý muži, vy že něco vytváříte? Vždyť vy jste trubec, který žije z toho, co my staří jsme v této zemi vybudovali. Z čeho budete žít, až to spotřebujete? Měl byste se stydět a raději jít fátat, a ne dělat to, co děláte!“ Kdyby to řekl mužský, tak by asi už plival zuby! Žena si tenkrát mohla víc dovolit... Chtěli po ní, aby se doznala, že do tábora přinášela mešní víno, že dostane poloviční trest. Ale ona zapírala i u soudu. Byla odsouzena. Naštěstí zrovna vyhlásili amnestii, která se na ni vztahovala. Po přenocování mohla jít hned druhý den poděkovat Matičce Svatohorské. Do tábora už nastoupit nesměla, ale to jí nevadilo. Byla šťastná, že alespoň nějaký čas i díky ní mohli vězňové přijímat eucharistii, která tak posilovala všechny, kteří po ní toužili.

Z deníku otce Jana Topenčíka

Když v rodině přibývá dětí, nejednou mezi nimi dochází k soupeření o lásku a zájem rodičů. Projevuje se to hádkami, rvačkami, žalováním, provokacemi, nadávkami, úskočností atd. Takové chování je pro rodiče, kteří se obvykle snaží ze všech sil obdarovávat své děti co největší láskou, velice obtížné zvládnout. Ukazuje se totiž, že když dětem vysvětlujeme, že je milujeme stejně, když je přesvědčujeme, že ke každému přistupujeme stejně, a dokonce se snažíme věnovat jim stejné množství času, znova říkáme, že nemají proč mezi sebou soupeřit, tak to stejně neřeší jejich problém.

Sourozenci

Paní Faberová a Mazlishová, autorky příručky pro rodiče „Sourozenci bez rivality“, ve své knize uvádějí: „Jak velice těžký úkol stojí před rodiči! Musí vědět, jak ujistit každé dítě, že je v bezpečí, že je jedinečné a milované; musí mladým rivalům pomoci objevit, kolik prospěchu jim plyne ze spolupráce a z umění dělit se; musí umět zbudovat základ příštích vztahů mezi pohádanými dětmi, aby si jednou všimly, že jsou si navzájem oporou a pramenem sympatie.“

Snad ohromí, když od svých dětí očekáváme vzájemnou lásku, přátelské chování, snahu spolupracovat a sami zapomínáme, že v našem dětství jsme mnohými způsoby bojovali se svými sourozenci o lásku rodičů a stopy tohoto válčení v podobě výčitek, nezájmu nebo rezervovanosti vůči dnes již dospělým bratrům či sestrám přetrvávají dodnes.

Co ale mají dělat rodiče, kromě již tradiční přípravy na příchod nového dítěte do rodiny, aby se každé z nich cítilo milované a důležité? Snad nejdůležitější věcí je schopnost všimnout si a pravdivě pojmenovávat těžké pocity, které prožívají děti. Snažit se o spoluprožívání a projevování pochopení. V praxi to znamená pojmenovat nahlas

pocity dítěte: „Nelíbí se ti, že tolik času věnuji tvé sestře...“, „Jednou si ráda hraješ s Marečkem a jednou by sis přála, aby vůbec nebyl...“, „Zuříš na sestru, můžes mi to ukázat nebo namalovat, ale nesmíš ji bít...“, „Je ti líto, že musíš zůstat sám doma, zatímco starší bratři jdou ven...“, „Žárlíš, když krmím a přebaluji Aničku...“, „Vidím, že tvůj bratr tě skutečně vyvádí z míry...“, „Asi jsi uslyšel něco, co tě pořádně rozčlilo.“ Dítě, jemuž se dostává zpětné vazby potvrzení citů, ví, že je respektováno a že se s ním jedná poctivě, nachází v sobě sílu překonávat nepřátelské pocity vůči sourozencům, začíná si všimnout výhod, které plynou z existence

bratra či sestry. Jak konstatují Faberová a Mazlishová:

„Nucení dětí k dobrým pocitům probouzí city špatné. Dovolení dětem projevit city špatné vede k probuzení citů dobrých. Okružní cesta k souladu mezi sourozenci – a přece nejjednodušší.“ Přidala bych však, že není vůbec jednoduchá, protože za prvé vyžaduje zbavit se dosavadních šablon, že postačí přesvědčování dítěte o naší lásce, a za druhé je třeba získat nové schopnosti.

Všem rodičům unaveným nekonečnými projevy rivality mezi jejich dětmi a připraveným na sobě pracovat doporučuji již zmíněnou knihu (česky vyšlo v Computer Press, r. 2009, pozn. redakce). Dostanou v ní notnou dávku naděje a pravidel, jak budovat pravdivé a hluboké porozumění mezi dětmi.

Jolanta Basistowa,
Zdrolo 36/2008

Boží rodina – církev

Drahé děti, možná jste už někde viděly obraz Panny Marie uprostřed apoštolů a nad jejich hlavami plameny.

Pán Ježíš po svém zmrtvýchvstání přicházel k apoštolům i k mnoha jiným lidem po čtyřicet dnů. Potom se s apoštoly rozloučil a řekl jim, že po několika dnech na ně sestoupí Duch Svátý. A vyzval je, aby potom šli do celého světa ke všem národům, vedli je k víře v něho, křtili nové věřící a učili je tomu, čemu je učil on. A slíbil jim: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ Potom jim na Olivové hoře požehnal a vstoupil na nebesa.

Byli potom devět dní v domě, kde s nimi byla Panna Maria a přicházeli tam i jiní věřící. Často se společně modlili. Desátý den – byla to neděle – na ně sestoupil Duch Svátý. V domě se ozval hukot podobný silnému větru, takže byl slyšet daleko do okolí. Nad hlavami apoštolů se objevily plameny ohně. K domu se seběhlo mnoho lidí z různých národů. Apoštolové vyšli z domu a svatý Petr začal mluvit k zástupu o Pánu Ježíši. Všichni žasli, každý ho slyšel ve svém mateřském jazyku. Asi tři tisíce jich hned uvěřilo v Krista.

Začalo se plnit to, co Pán Ježíš apoštolům, slíbil: „Dostanete sílu Ducha Svatého a budete mi svědky až na konec země.“ Také jim slíbil: „Duch Svátý vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám říkal.“ A bude jim dávat radost a pokoj srdcí. Moudrost, nad kterou budou žasnout i nepřátelé. Statečnost, aby se ničeho nebáli. Lásku ke všem lidem. A bude jim pomáhat, aby Boží rodina – církev rostla a šířila se ke všem národům. Aby stále více lidí bylo Božími dětmi, aby poznávali a milovali Pána Ježíše, aby uměli dobře žít, měli lásku a radost v srdcích a šířili ji kolem sebe a jednou přišli do věčné nebeské radosti.

Co je církev? Pán Ježíš, Panna Maria, nesmírné množství svatých a my. Ve společenství s velmi mnoha anděly, našimi nejlepšími přáteli a ochránci. Je jako vinný keř, kde Kristus je kmenem a my větvičkami, na kterých mají vyrůstat hrozny. Kdyby se větvička odtrhla, nemohlo by vyrůst žádné ovoce a uschla by. Církev je jako tělo Kristovo, ve kterém on je hlavou a my jsme ostatní části těla. I když mají odlišné úkoly – na příklad oko má jiný úkol než ruka – jenom v jednotě s hlavou a s ostatními částmi mohou žít. Církev je jako chrám, budovaný ze živých kamenů, kterými jsme my. Je to rodina Božích

foto: Letnice, El Greco, Museo del Prado, Madrid

děti. Pán Bůh nás má nesmírně rád jako nejlepší Otec a Panna Maria nás doprovází s nejkrásnější mateřskou láskou. Nikde nejsme osamělí, všude můžeme najít bratry a sestry.

Pán Ježíš také předpověděl, že jeho rodina, církev, bude často pronásledována a pomlouvána. Jeho samého jedni pomlouvali, pronásledovali a ukřižovali, ale jiní s radostí, láskou a vděčností poslouchali jeho slova a zachovávali je. Řekl: „Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás. Když zachovávali moje slovo, budou zachovávat i vaše.“ Tak to pokračuje stále dál dodnes. On nás vybízí, abychom neklesali na mysli: „Budte dobré

myslí, já jsem přemohl svět.“ Svatému Petrovi řekl: „Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou.“ Zkušenost dvou tisíciletí to potvrzuje znova a znova. Tolikrát se už objevili lidé, kteří chtěli Kristovu církev zničit, a vždycky to dopadlo stejně. Zapadli do minulosti a církev jde stále dál. Vždycky znovu se ukázalo, že „pekelné mocnosti ji nepřemohou“.

Ale Pán Ježíš nám také říká, že nestačí, že patříme do církve. Je třeba také podle toho žít: „Ne každý, kdo mi říká ‘Pane, Pane’, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského otce.“ Je to jako pole, na kterém roste krásná a užitečná pšenice, ale také plevel, neúžitečný a škodlivý. Kdo nedbá

na Boží přikázání, je tím plevem. Ale Pán Bůh je milosrdný a rád odpouští každému, kdo se k němu upřímně obrátí. Dovede plevel proměnit v pšenici. Modleme se za to a i za nepřátele církve, aby i oni našli cestu k Božimu odpuštění a k věčné spáse.

Snažme se s pomocí Boží žít tak, abychom Kristově církvi nedělali hanbu svými hříchy, abychom nebyli ošklivým plevem, ale krásnou pšenicí na Božím poli, aby i nevěřící mohli vidět, jak krásné a radostné je žít podle Božích přikázání.

K tomu nám velice pomáhá Panna Maria. Miluje nás jako své děti a chce, abychom byli šťastní zde i na věčnosti.

S přáním Božího požehnání a ustavičné pomoci Panny Marie Vás všechny srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

V hodině dvanácté

Jistý tulák zachránil před smrtí malého čtyřletého chlapce. Chlapecova matka se mu chtěla velkoryse odvděčit, ale tulák nechtěl nic přijmout. Spokojil se s tím, že se dobře najedl. Ale matka nalezla cestičku, jak obdarovat tuláka. Vzala to nejceněnější, co měl její syn u sebe – zázračnou medailku Panny Marie na stříbrném řetízku, a nabídla ji zachránci. Ten se nejprve zdráhal, ale na naléhání matky nakonec svolil, aby mu medailku zavěsila na krk. Přislíbil též, sice neochotně, že se denně pomodlí „Zdrávas Maria“.

Slib splnil, ale nezměnil svůj život poznamenaný hříchy. Takto žil dlouhá léta. Na konci života ležel opuštěný v nemocnici v cizí zemi, kam se zatoulal.

Protože byl nemocen na smrt, zavolali k němu kněze. Jenže tulák ho přivítal s posměchem a klením. Když ale vyšlo najevo, že kněz pochází ze stejného regionu jako on, rozvinul se rozhovor. Jen co se řeč stočila k Bohu a ke smíření s ním, starý tulák se prudce ohradil.

„Musel byste mi dát nějaké zvláštní znamení, že Bůh je a že chce spasit i mě. To ale samozřejmě nemůžete,“ řekl nakonec a obrátil se ke stěně na znamení, že si již nepřeje v dialogu pokračovat.

Kněz neoděšel. Soucitně se díval na nemocného. Najednou mu zrak padl na řetízek s medailkou na tulákově krku. Zeptal se, zda je to památka po mamince.

„Ne,“ odpověděl muž klidnějším hlasem, „je to památka jednu událost starou mnoho let.“ A povyprávěl knězi, jak k medailce přišel. Když skončil, kněz klesl na kolena a se slzami v očích se začal modlit.

„Stalo se vám něco?“ zeptal se stařec.

„Ten chlapec, kterému jste před léty zachránil život, jsem já,“ řekl s dojetím kněz a přidal několik podrobností o vzpomínané události.

Nemocný zůstal beze slova. Mezitím kněz pokračoval: „Sám Bůh vám dává znamení svého milosrdenství. Vy jste mi zachránil život tělesný a Bůh chce posloužit právě mnou, aby vám zachránil život věčný.“

Starý muž nečekal takový mimořádný projev Boží lásky. Ve zkroušené zpovědi složil tíhu svých hříchů do rukou milosrdného Boha, přijal svátostného Spasitele a krátce na to odešel k nebeskému Otci, který tolik roků čekal na marnotratného syna.

Panna Maria, útočiště hříšníků, zasáhla v hodině dvanácté.

přeloženo z knihy „Ty si Mat' dobtivá“

Poděkování

Chci veřejně poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za pomoc, kterou mi stále poskytují. Dlouhou dobu jsem byla nemocná a ležela v nemocnici, teď je to lepší. Děkuji také všem známým, kteří se za mne modlili.

vděčná rytířka Marie z Havířova

Chci poděkovat Panně Marii a sv. Josefovi za své tři vnučky a za jejich děti. Lékaři dvěma z nich říkali, že nebudou mít děti. Přesto se jim děti narodily. Jsem velmi ráda, že jsem se pravnoučat dočkala, a jsem za ně velmi vděčná. Vidím v nich veliký Boží dar.

radující se babička Veronika

Chtěla bych těmito několika řádky z celého srdce poděkovat Pánu Bohu a jeho Matce, Panně Marii za šťastně provedenou operaci. Měla jsem z této operace velký strach a starosti, protože jsem jich prodělala několik a vím, jak to chodí v nemocnici. Myslela jsem, že to bude moje poslední chvíle. Odevzdala jsem se do vůle Boží a Panně Marii a prosila jsem, aby mě neopustila v té těžké chvíli. Najednou ze mne spadla všechna úzkost, strach a všechny ty pochybnosti. Cítila jsem, jak je blízko ke mně moje drahá Matička a říká mi: Neboj se, jsem s tebou a pomohu ti. Operace dopadla dobře a já ti ještě jednou, Matičko, Královno nebe i země, děkuji. Neopouštěj nás, vypros nám sílu, abychom Ti mohli sloužit do konce života.

Marie z Bukovce

Mnohokrát jsem zakusila Boží ochranu. O jedné chci napsat.

Stalo se to r. 2000. Jednou manžel z polední směny nebyl ještě doma a bylo již po 23. hodině; značně mě to znepokojovalo. Syn mě uklidňoval. Po krátkém zdřímnutí jako by mi někdo klepal na rameno a říkal: Vstávej. Hlas zněl jako ozvě-

na. Prudce jsem si sedla na postel. Začal zvonit telefon a hasiči dali vědět, že manželovi se stal úraz. Za měsíc, ráno, měl jet na kontrolu. Ráno jsme se rozloučili. V práci odpoledne najednou jsem cítila, že se musím modlit Otčenáš... Myslela jsem si, že když budu více pracovat, že zapomenou, ale přišlo znovu vnuknutí. Vypnula jsem telefony, zamkla jsem a modlila se. Říkala jsem si: Snad mě někdo potřebuje. Táhlo mě to domů, ale nemohla jsem odejít. Myslela jsem na celou rodinu. Manžel na kontrole, dcera porodila syna, maminka po mozkové příhodě. Vše se odehrálo ve stejné nemocnici. Manželovi jsem říkala, co se mi přihodilo v práci. On říkal, že v tu dobu asi potřeboval pomoc on. Jel domů sanitou ještě se třemi pacienty a po 2 km od nemocnice dojížděli před vesnicí auto s kládami. Jedna se uvolnila, prorazila sanitě motor. Pacienti setrvačností vletěli k řidiči. Naštěstí se nikomu nic nestalo. Domů se dostali jinou sanitou.

Proto chci poděkovat za Boží pomoc všem svatým, andělům strážným, Panně Marii a Duchu Svátému, že nás vedou a chrání.

Jiřina N. z Vysočiny

Často se obracím v těžké chvíli našeho života na naše kněze a řeholnice, aby nás podpořili v našich modlitbách. Loňského roku manžel vážně onemocněl. Lékaři nám předpovídali jen týdny nebo měsíce jeho života. Jeho víra byla svérázná. Uznával sice Boha v přírodě i v každém člověku, ale nerad se podroboval tomu, že by měl přistupovat k svátostem, zvláště smíření. Přes velké bolesti a utrpení při různých vyšetřeních se neměnil. Bála jsem se, že to tak bude i ve smrti. Poprosila jsem i otce minority v Brně o zaslání záračné medailky pro něho. Byly slouženy i mnohé mše svaté na tento úmysl. Teprve asi 14 dní před smrtí mi manžel řekl, ať se s ním modlím společně, že už si některé modlitby nepamatuje. Byli jsme v té době doma a prožívali bezesné noci spojené s obtížným ošetřováním.

Opět byl objednan do nemocnice na určitý zárok, který mu na chvíli trochu ulevil od bolesti. Tentokrát musel odjet dřív, protože už odmítal cokoliv jíst a ztrácel se nám před očima... V té

době se našel jeden ochotný kněz, který za ním zašel nejdříve na návštěvu a při druhé návštěvě se manžel smířil s Bohem. Bylo to ještě včas, ale jen pouhých 29 hodin před smrtí! V ten den byla za těžce nemocného manžela sloužena mše svatá. Shodou okolností zemřel na 1. pátek v měsíci. Byl provázen na věčnost modlitbami rodiny, přátel i řeholních sester premonstrátek z Doksan a sester sv. Anežky České ze Štemberku. Co bylo zajímavé, je to, že manžel zemřel v listopadu. Před deseti lety, také v listopadu, jsem byla zaregistrována v Rytířstvu Neposkvrněné. Tak jsem obdržela od Matky Boží dar do adventního času.

Ještě jednou chci poděkovat svým svědectvím a poprosit o modlitbu za celou rodinu. Děkuji Panně Marii a všem, kteří mi pomohli.

rytířka a čtenářka z Valašska Květoslava

Chci poděkovat Matce Boží za vyslyšení našich prosb a zároveň tím dát svědectví, že kdo prosí, ten dostane...

Od loňského roku u pěti členů naší rodiny se vyskytly velmi vážné zdravotní problémy. Nejdříve to bylo u tety (83 let), kterou postihla pravostranná mozková příhoda se ztrátou řeči, pak druhá teta (87) měla infarkt, ale už je zas čiperná a stále chodí do kostela. Poté se můj otec (85) kolem Vánoc tak zhoršil, že jsme čekali už jen nejhorší. U všech byl kněz se svátostí pomazání nemocných. U nich se zdravotní stav zlepšil a odpovídá přiměřeně věku.

Podrobněji Vám chci popsat 2 případy, za které jsme se modlili celá rodina. A to, že nás Nejsvětější Marie Panna vyslyšela, považujeme za zázračné uzdravení. První onemocněla moje švagrová (53), u které zjistili zhoubný nádor ve tváři. Podstoupila 35 ozáření, během kterých si hodně vytrpěla, protože došlo ke spálení sliznice dutiny ústní. Nemohla nic pít ani jíst. Výživa se podávala 4 měsíce jen přes sondu do žaludku, jinak by zemřela hladu. Nyní po delších vyšetřeních jsou výsledky dobré, věříme, že nejhorší má za sebou. Druhým, který velice vážně onemocněl, byl manžel mé sestřenice (64). Už 5 let bojuje s leukémií. Po Novém roce se však u něho začaly objevovat podivné poruchy v chování, začal

zapomínat, neuměl se sám obléct a jiné. Tři týdny ležel na neurologickém oddělení, ale v den, kdy ho měli propustit, se jeho stav náhle velice zhoršil tak, že k němu byl zavolán kněz, aby mu udělil svátost pomazání nemocných. Za týden ho však propustili. Pan doktor se vyjádřil, že je zázrak, že vůbec chodí. Samozřejmě má problémy – špatně mluví, nemohl polykat tekutiny – i to se postupně upravuje atd. To se stalo 9. 2. 2009 a na Popeleční středě 25. 2. už sestřenice s manželem byli přítomní na mši svatě děkovat Pánu Bohu za vyslyšení a uzdravení. Rovněž jsme prosili v Polsku u karmelitánek o modlitby a byla za něho i sloužena mše svatá.

Největším zázrakem však je to, že všichni tři (švagrová, sestřenice i její manžel) se obrátili a po 35 letech začali nový život s Pánem Bohem, věříce, že jen na přimluvu Matky Boží se mohou ještě těšit z dalšího života.

H. B.

Plním svůj slib a chci poděkovat Pánu Bohu, Panně Marii, bl. Marii Antoníně Kratochvílové, sv. Josefu Kopertinskému za přimluvu a vyslyšení mé prosby o ochranu a pomoc mé dceři při studiu na střední a vyšší odborné škole, které ukončila s vyznamenáním. Zároveň chci prosit Pána Boha, Pannu Marii, svaté přimluvce a anděly strážné o ochranu, pomoc a požehnání pro rodinu našich dětí a sv. Kateřinu za uchování daru víry v našich rodinách.

vděčná čtenářka Eva z Moravy

Z celého srdce bych ráda poděkovala Pánu Ježíši, Panně Marii, sv. Terezičce, sv. Řitě, sv. Judovi Tadeášovi, sv. Bernardetě a všem milým svatým za všechny milosti a vyslyšené prosby. Hlavně za vyřešení zdánlivě neřešitelného problému. Proším všechny lidi dobré vůle o modlitbu za uzdravení mého manžela. Předem všem moc děkuji. V Kristu a Marii.

*vaše čtenářka a rytířka
Eva Medvidová z Nové Paky*

Měsíc květen je zasvěcen Tobě, naše Matko, a dnešní den 8. května Tě uctíváme jako

Prostředníci všech milostí, abychom se měli na koho obracet ve svých prosbách, bolestech a trápeních. Celý život jsem se k Tobě utíkala s důvěrou, že kdo věří a prosí, bude jistě vyslyšen, a že Ty své děti neopustíš.

Před rokem jsem si vymodlila na stáří cestu za Tebou. Na místa, kde jsi kráčela a kde je Tvá přítomnost cítit až dodneška na každém kroku – do Lurd. Avšak před odjezdem jsem musela přijmout svůj kříž, kdy mi bylo oznámeno, že můj zdravotní stav je vážný a bude trvat s vyšetřeními, operací a léčbou velmi dlouho, než se stabilizuje, může to prý trvat i celý zbytek mého života. Přesto jsem cítila potřebu se s Tebou na oněch místech setkat. A moje setkání s Tebou bylo i kvůli těmto starostem o to krásnější, o to niternější.

Po roce léčby jsem byla překvapena nejen já, ale i lékaři, jak vše dobře probíhá. Že slova „lékař léčí a Pán Bůh uzdravuje“ jsou pravdivá, jsem pocítila na sobě.

Dnes veřejně děkuji za všechny milosti a vyslyšené modlitby. Děkuji rovněž všem přátelům, kteří mi svými modlitbami pomáhali. Nadarmo Ježíš neřiká: „Proste a bude vám dáno, tlučte a bude vám otevřeno.“

vděčná čtenářka Ludmila M.

„Když je nouze nejvyšší...“ Pokud si někdo z vás zranil rohovku oka, ví, o čem mluvím. Bolest a zase bolest. Neustálé návštěvy očního lékaře. A pak stále kapat a na noc mastičku. Párkrát zapomenete a znovu se již zahojené odtrhne a vše začíná odznova – lékař, kontroly, kapičky a mastička. Mně se dařilo půl roku držet zranění pod kontrolou. Až do 13. února 2009, když se mi ve tři hodiny ráno přihodilo, co následuje.

Musím ale napsat, co předcházelo večer před usnutím. Listovala jsem si v zapůjčené knize, kde byly zajímavosti o přírodě, léčivých pramenech. Jedna kapitola pojednávala o zázračném obrazu Panny Marie, který visí nad hlavním oltářem v kostele v německém Rodingu.

Tak tedy k ránu ve tři hodiny jsem se probudila, a jak jsem otevřela oči, věděla jsem, že je zle. Došlo k opětnému odtržení rohovky. Cítila jsem velikou bolest. Byla jsem zoufalá a předsta-

va neustálého ježdění k lékaři mi optimismu nedodala. Sedla jsem si ke stolku a přes slzy jsem uviděla zázračný obraz, který byl otištěn v knize. Začala jsem se polohlasně modlit k Panně Marii a prosila jsem za uzdravení. Seděla jsem tak asi půl hodiny, pak jsem si lehla a asi kolem páté hodiny se mi podařilo usnout. Ráno v sedm hodin jsem se vzbudila. Bála jsem se otevřít oči, že se bolest vrátí, ale nestalo se tak. Oko bylo v pořádku.

Neřestávám Panně Marii děkovat za opravdu „... pomoc nejbližší“.

Jana, 58 let

Rád bych využil Vašeho časopisu k tomu, abych veřejně splnil svůj slib. Chtěl bych poděkovat milosrdnému Hospodinu, Matce Boží, svatému Petrovi, svému strážnému andělovi, svatému Josefovi a všem mým nebeským ochráncům a přímluvcům. Děkuji za to, že jsem byl opakovaně uchráněn od smrti, naposledy během těchto Vánoc, kdy jsem přežil bez následků velmi těžké zánětlivé onemocnění mozku. Děkuji také za dar víry a povolání ke kněžství.

Touto cestou bych také chtěl poděkovat všem, kteří se za mne modlili. Věřím, že jim jejich lásku Pán Bůh mnohonásobně oplátí.

Petr

Dále děkuji:

Lenka Zitová, Milada Zikmundová, Zdenka Kratochvílová, Ludmila Lagová, Růžena Záhrobská, Jarmila Macháčková.

O modlitbu prosí:

Postižená Veronika a Jakub Filip, Lenka Zitová, Marie Polachová, Ludmila G., Kůřil Josef a Marie, Milada z Moravy.

***

Milý čtenáři, pokud jsi i Ty ve svém životě zakusil Boží pomoc, napiš nám do redakce, aby se i jiní mohli dovědět, jak dobrý je Bůh.

***

ZPRÁVY

Velikonoc u všech křesťanů stejně? Ve Lvově se 15. května konal na řeckokatolické univerzitě ekumenický mezinárodní seminář o možnosti ustanovení společného data slavení Velikonoc pro všechny křesťany. Východiskem Lvovského semináře byla ekumenická dohoda, ke které v této věci došlo v syrském Aleppu v roce 1997. Semináře se účastnila Ekumenická rada církví a křesťanská vyznání působící na území Ukrajiny, včetně všech tří tamějších pravoslavných církví, a také Papežská rada pro podporu jednoty křesťanů, kterou reprezentoval její předseda kard. Kasper. Ten ve svém vystoupení poukázal na závěry ekumenické dohody v Aleppu, kde bylo řečeno, že datum Velikonoc by mělo odpovídat závěrům prvního ekumenického koncilu v Niceji. Tam bylo ustanoveno, že křesťanské Velikonoc mají připadat na první neděli po jarním úplňku. V Aleppu bylo řečeno, že přitom je třeba používat moderní prostředky a vycházet od poledníku, který prochází Jeruzalémem. Na Lvovském setkání bylo konstatováno, že problémem křesťanů různých vyznání není samotný výpočet data, ale nedostatek důvěry, způsobený dlouhotrvajícím rozdělením mezi křesťany. Proto je zapotřebí – zdůraznil kard. Kasper – přičinit se o vzájemné porozumění a smíření. Slavení Velikonoc ve stejný den by bylo výrazem evangelního svědectví vůči světu, čteme v závěrečném komuniké Lvovského setkání. Připomíná se tam také, že v následujících dvou letech (2010–2011) se data Velikonoc v juliánském a gregoriánském kalendáři shodují a bylo by proto dobré, kdyby tato souběžnost napříště už nebyla výjimkou, ale stala se od té doby pravidlem.

RaVat 19. 5. 2009

Film Bella. V Ostravě se v neděli 24. 5. uskutečnila česká premiéra filmu Bella, který vypovídá o ochraně nenarozeného života. Film získal šest filmových cen, mezi nejvýznamnější patří ocenění z Mezinárodního filmového festivalu v Torontu v roce 2006 „People's choice award“.

Představitel hlavní role, Eduardo Verastegui, je bývalým zpěvákem mexické chlapecké skupiny Kairo a hercem telenovel. Před svou konverzí vystupoval také v klipu Jennifer Lopez. Pro mnohé byl Bradem Pittem Latinské Ameriky. Nyní vydává svědectví o konverzi, je velkým aktivistou ochrany nenarozeného života, hovoří o hodnotách rodiny a o novém pohledu na přistěhovalce z Latinské Ameriky. Zaměřuje se na důležitost, jakou hraje rodina a úzké rodinné vazby v těchto kulturách, na sociální problematiku přistěhovalců, zdůrazňuje důstojnost žen v porovnání s chápáním ženy jako objektu apod.

TS ČBK

Česká výročí v Římě. Česká Papežská kolej Nepomucenum byla otevřena před osmdesáti lety, v den svátku sv. Vojtěcha 23. 4. 1929. A jsou ještě další výročí, které si v Římě připomenuli, a to 125 let od založení první české koleje v Římě, jež nesla název Bohemicum. Ta byla zřízena již 4. 11. 1884. Obě tato výročí oslavili v Nepomucenu o svátku patrona koleje, sv. Jana Nepomuckého, 16. 5. Hned další den, 17. 5., uplynulo čtyřicet let od smrti kardinála Josefa Berana (17. 5. 1969). Na jeho připomínku byla slavena mše svatá u jeho hrobu v bazilice sv. Petra.

Mons. Jan Mráz k výročí koleje Nepomucenum dodává: „Na podzim chystáme k výročí založení koleje vědecké sympozium s mezinárodní účastí, které pořádá Papežská kolej Nepomucenum ve spolupráci s Českým historickým ústavem v Římě a Österreichisches Kulturforum Roma. Téma zní: 'Česká kultura a kněžská formace v kontextu národnostních střetů a koexistence'.“

TS ČBK

„Dům na skále“ zůstane nedokončen. 20. května odpoledne zemřel historik Václav Vaško, autor díla „Dům na skále“, jež mapuje dějiny Církve druhé poloviny 20. století v Česku a na Slovensku. Jeho čtvrtý díl zůstává nedokončen.

RC, 20. 5. 2009

Svatý stolec se staví proti rezoluci OSN o hanobení náboženství. Arcibiskup Silvano Tomasi vysvětlil, že v Radě OSN pro lidská práva byla schválena tato rezoluce předložená Pákistánem jménem Organizace islámské konference, jež sice vyjadřuje znepokojení nad častým hanobením náboženství, ale zmiňuje se pouze o islámu. Přitom odhadem 200 milionů křesťanů žije v obtížných podmínkách, protože je diskriminují právní i kulturní struktury. Křesťané jsou navíc diskriminováni i ve státech, kde mají většinu.

Arcibiskup konstatoval, že v současné době je nejčastěji diskriminovanou skupinou křesťanské společenství. Proto je třeba koncept „hanobení náboženství“ vyjasnit tak, aby nemohl podpořit současné zákony proti rouhání, jež některé státy používají k útokům, často násilným, proti náboženským menšinám. Tak je tomu právě v Pákistánu, kde stoupá počet obětí odsouzených k trestu smrti nebo doživotnímu vězení kvůli „urážce koránu“. Tento trend vede k radikální islamizaci.

Podle arcibiskupa Tomasiho je třeba najít zdravou rovnováhu mezi svobodou jednotlivce a úctou k cítění jiných; cestou k tomu je přijetí základních principů náboženské svobody.

VIS, 6. 4. 2009, RC

OBSAH

Pozdravení ctností	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (15)	2
Posvěcení.	7
Papež ve Svaté zemi	8
Papež a AIDS	10
Otevřený dopis mému budoucímu manželovi	12
Štěstí ve stínu gilotiny	14
Konvent u sv. Janů v Brně	17
Berla a kříž	18
Modlitba ke kardinálu Josefu Beranovi	19
Evangelia jsou starší, než se předpokládalo	20
Vy musíte něco vědět!	24
Bytíz	24
Sourozenci	25
Boží rodina – církev	26
V hodině dvanácté	27
Poděkování	28
Zprávy	31

Immaculata – Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 3/2009, ročník XVIII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nápisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var.
symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2009: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštôr Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča
<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázku typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnutí, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

* * * Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno * * *

13. Františkánské Setkání Mládeže

3. 7. – 7. 7. 2009 Cvilín u Krnova

*V soužení jsem volal Hospodina,
Hospodin mi odpověděl,
daroval mi volnost.
Žalm 118,5*

Se sv. Františkem a sv. Klárou ke svobodě srdce

V programu:

*Koncerty křesťanských skupin,
večer smíření,
možnost celodenní adorace,
rozhovory ve skupinkách,
přednášky na téma svobody srdce,
společná modlitba . . .
Pro mládež ve věku od 15 do 35 let*

***Závaznou přihláškou s uvedením věku
posílejte do 20. 6. 2009 na adresu:***

o. Řehoř Bajon OFMConv.
*Kosmákova 45, Jihlava 586 01
tel.: 567 303 604, mobil: 736 607 291
e-mail: fsm@minorite.cz
<http://minorite.cz>*

*Účastnický poplatek je 350 Kč.
Prosíme, hláste se na celé setkání.
Po přihlášení dostanete bližší informace.*

800 LET OD ZALOŽENÍ ŘÁDU MINORITŮ ♦ 1209 - 2009

Sen sv. Františka o paláci plném rytířské výzbroje.
Pán Ježíš vysvětluje Františkovi, že ta výzbroj patří jemu a jeho následovníkům.
Giotto di Bondone, freska v Bazilice sv. Františka, Assisi.